

SZÍNHÁZ

DRÁMAMELLÉKLET

1980

NOVEMBER

BALASSA PÉTER:

Mindnyájan bennünk

Kommentár Nádas Péter Temetés című
színjátékához

A botrányban. Hogy nincs színház -- semmi sincs. Hogy nincs előadás, hogy nincsenek szerepek, hogy nincs szerző. Mert nincs mit, vagy lehetetlen eljátszani. (Ezért inkább majd mindent lejátszik a két színész.) Nincs történet, nincs színház. „Te is benne vagy?” „Benne vagy te is?” Mi is mindnyájan: hogy tehát semmi sincs.

Hogy elviselhető-e a darab nélküli előadás, amely ezáltal, e hiány révén „kapja meg” konfliktusát, sokszor mindennél feszítőbb, feloldhatatlan-nyitott konfliktusát Hogy kibírjuk-e, s hogy a Színész és a Színész (a két - *ügynevezett* - szereplő) kibírja-e? A végén. Az elején. Közben. Mindig. Például a „csend”, a „hosszú csend” és a „nagyon hosszú csend” szünet nélküli hármass utasítását. Hallgatnak - hallgatunk; hiszen *nincs* darab és nincs előadás, csak éppen — és mégis! — a *színpadon vannak*. A tűrési határán. A Színész, a Színész és mi. (A szerzői utasításokban többször előfordul ez a megfogalmazás, ami *maga is része* a műnek: „ennek a csend-nek az időtartamát természetesen a közönség tűrőképességéhez kell igazítanunk, de úgy, hogy az a tűrési határon mindenképpen jóval túl legyen”; és másutt: „a botrány határán”. Nem, hanem *benne*, illetve átlépve azt.) Ki-bírható-e, hogy „Mezítlábások”, hogy minden fehér, de ez a „festék mindenképpen matt legyen, ne csillogjon”, hogy a színpadon minden ki van nyitva, *fenékiig, árokig, hogy tényegében semmi sincs* rajta, semmi kellék, hogy „A világítás állandó, nem. változik” — fehér, hogy „nagyon sokáig mozdulatlanul uralkodik a színpadon”, hogy csak színház van, *semmi más*; tehát — nincs. De ha így állnak „odafönt”, idelent, akkor nem kell-e még egyszer eljátszani mindannak a temetését, ami nincs? S vajon kibírható-e egy igazi temetés? S vajon száradunkban (?) nem a temetés-e az egyetlen, igazi drámája a színháznak? Temetése annak, ami *meghalt, vagy* a komédia nyelvén — *kimúlt. Elpatkolt. Kifűjt. Löttek neki*.

A szónak, a beszédnek. Tehát önmagunknak. Hiszen Nádas Temetésében a Színész és a Színész *sincsenek*, mert szavaik kimondhatatlanok, s ez a tény is botrány. Keveset és laposat mondunk, ha így szólunk: „Keresik önmagukat, értékeiket szeretnék, ha ... szabad-e még ...” stb. Sőt, hazudunk. Egyszerűen nincsenek — erről beszélnek, két nagyon hosszú csend között, a tűrési határán jóval túl. Önmaguk helyett csak ott vannak,

mert csak az üres színpad van, meg a Színész és a Színész; de *nem: ők*.

Mindnyájan benne vagyunk abban a botrányban, mely *szünet nélkül, zajlik, és mely* valóban — rejtélyes módon — egyre inkább, egyre kopárabban mechanikus, tehát: *komédia*. Maga a felsülés, a memóriazavar, a leégés, a bukás, a botrány — komikus. Nincs szerző, csak pusztá játék van. Az, hogy „nincsen mit elkezdeni”. Ha pedig nincs mit, akkor ők *sincsenek. Tehát csak temetés* van, búcsú, Mindentől.

Ez roppant komikus. Fergetes, Röhögni kell, szünet nélkül, *ellenállhatatlanul*. Hiszen akkor minden rendben van! -- meztelen. A játékosok azt csinálhatnak, amit akarnak, azt tehetnek, ami jölesik — nekik? —, és semmi sincs. Mindent megpróbálnak: táncolnak, dulakodnak, futnak, jögáznak, szeretkeznek, bekötik a szemüket temetkeznek, dadognak hadarnak, és mégse, semmi. Minden *lehetséges, szabad, szeretnék, szeretnék*, de mindössze *egyetlenegy szót*, „*egy semmit*” (ahogy elnevezik) nem tudnak kimondani. Kiejteni — magukból. Helyette és — pillanatokra: *érette* — csak játék van. „Mintha lenne mintha.” De tudjuk már — hiszen ben-ne vagyunk hogy ha *nincs mintha, akkor* nagyon nagy, a lehető legnagyobb, elviselhetetlen botrány van, „Függöny nincs.” Komédia van.

Ami a „tragédia szünet nélkül” (Nádas Találkozás című darabjának) megfordítása, és ami a (már megjelent) legelső „komédia szünet nélkül” megfelelője (*Takarítás*). Tehát — mondjuk — egy trilógia befejező darabja. Ennyiben is temet. Egy saját színházat. Nincs tovább.

Emlékszik önmagára is, elődeire is ez a színjáték (folyton idézi önnön színpadi stílusát, nyelvet), zenéjében, vagyis csendjében, ami a Találkozás zenéjének inverze, mozgásaiban, hiánykonfliktusában, abban, hogy színház a színházról, a színészetéről. Tehát a kapcsolatról. Az egyedül lehetséges, egyetlen kapcsolatról — a színjátékról, melynek lehetségsége e pillanatban, a darab időtartamában száll sírba. Tökéletesen érdektelen, hogy mások vagy Nádas fognak még írni színpadra: egyszer már sírba tettem, és ez a lényeg, itt és most.

Hiábavaló, hívságos dolog lenne ezúttal — ügynevezett — *méltatást* eskábálni. Sőt, elemezni vagy éppen kiokosítani az olvasót, a nézőt. Csak semmi boncolás! Az már megtörtént a műben, utána vagyunk; minden benne van, mindenlátható, semmi „rejtett tartalom”. Sírbatétel; színházé, szerelemé, a szóé. Mind-össze egyetlen semmisség — kimondhatatlan. És az elő-adás, aminek a szövege, szcenikája stb. nincs meg — lejátszhatatlan. Egyébként . . .

(Zárójelbe tesszük tehát azt a néhány jelzést, amivel kénytelenek vagyunk eleget tenni saját műfajunknak. A mű alapjában a lehető legegyszerűbb szimmetriák vannak. A szövegben szinte A = A képletszerűen: „Lehet?” „Mehet.” „Te is benne vagy?” „Benne vagy te is?” stb. A jelenetek között is ilyen *primitív, gyerekes, ártatlan* egyensúlyviszonyok uralkodnak: a Színész hatalmas méretű monológja a szeretetről-szerelemről mint első kulminációs pont, és másodikként a Színész hatalmas méretű monológja a semminek elnevezett, kimondhatatlan szóról, mely éppügy emlékezés, mint a szerelem -- ez a mű abszolút kisülési pillanata. „Nem más a szerelem, emlékezés” — mondják a darab

közepe felé, és nem más e szó hiánya, emlékezés --mondatik a végén, a sírbatétel előtt. Ezek a primitív szimmetriák differenciálódnak tovább: a lélegzéssel való próbálkozásban (nem sikerül), a futásban (nem sikerül), a már-már színiiskolai *helyzetgyakorlatok* sorozatában (nem sikerül), a szöveg és a két test lélegző crescendóiban, decrescendóiban, a csenddel való zenében, a kapcsolattornában (dulakodás, ölelés, elemi mozgások, tánc, futás, néma sikitás, „fátyoltánc”, álkellékekkel való manipuláció stb.) A csőd mindig biztos, és ezt ők is tudják, ezt játsszák el: hogy szeretnének játszani. De nem tudnak. Elrontják a jeleneteket. Roppant nevetséges... A *Temetés* „mintha”-jelenetek interruptussorozata, nekirugaszkodások és ellankadások ritmizálása. Patternek, alaphelyzetek lejátszásának kétségbeesett kísérlete, ami a színészek szöveg közti játékát és szövegét is megteremti. Reális és virtuális beszéd határai elmosódnak. Megszűnnek. Hiszen „minden” ki van mondva; semmi. A szertartásosság, a ritualizálása a színjátéknak, ami Nádas többi darabját is alapvetően meghatározza (és — legyen szabad ennyit mégis „instruálni” — a rendezőtől liturgikusan merev és valószínűtlenül feszült koncepciót igényel egyszerre), itt azáltal is bonyolultabbá válik, hogy a „többinél még üresebb színház ez, továbbá azáltal, hogy a színészek -- már említettük — *kettős* beszédet beszélnek: „Gondolod, hogy magunkat nem szabad belekevernünk?” Nádas, ami tudható itt a színészi munkáról és a színész „lélektanáról”, azt lényegében tudja; például azt, hogy „nincs neki lelke” : „Szeret-

ném, ha Isten kicserélne minket.” A színész: hermafrodita. Üres. Tehát: játszania kell. Ha pedig nem játszhat, akkor megszűnik. Elpusztul. Aztán eltemetik. A darabban a testek kicserélődése, egyesülése is légzésgyakorlat: lélegzetért *könyörgés*. A színészet *mint* szerelem és *mint* szabadság : a kapcsolat. Tehát maga a darab „témája”. Mi, a temetésünkön.)

A *Temetés egyetlen* — csődöket maga föltornyozó sírbatétel, mely azonban szünet nélküli — igen komikus — próbálkozások, igyekezetek, erőfeszítések során vezet át. *Földézni valamit*, emlékezni, nem felejteni. Foggal-körömmel harcolnak az előadásért. Az amnézia ellen. A színészetért, a szavakért: önmagukért. Az esemény megtörténéiséért vagy jelenéséért. A vége felé meginduló tánc, akár a méhek tánca haláluk előtt: örvénylő, sodró fohászokodás, könyörgés — kimondásért. Kimond-hatatlan emlékezés van : ebben az értelemben is *Csehov komédia-dramaturgiájával áll a legmélyebb rokonságban a Temetés*, és Nádas egész drámai oeuvre-je: elég, ha Olga, Mása, Irina „zárótáncára” és fohászára emlékezünk ...

A *Temetés egyetlen*, hatalmas emlékezés arra, ami/ amik nincs(enek). És az a tény, hogy nincs többé mindaz (a fentiekkel ezt iparkodtunk körbejárva meg-jelölni), amit/akit temetnek, továbbá az a tény, hogy ráadásul még el is kell temetni azt, ami/aki nincs : roppant nevetséges. Kész komédia... Amiben vagyunk. Ellenállhatatlanul.

Temetés

komédia, szünet nélkül

SZÍNÉSZ

SZÍNÉSZNŐ

Nagyon nagy, levegős, régimódi színpad legyen, a lehető legteljesebben üres, egészen a színpadfenéig kibontva, történ fehér falakkal; a falakat úgy kell elkészíttetnünk, hogy illesztései ne látszódnak.

A színpadfenékhez közel, a jobb oldalon és a bal oldalon, egy-egy nem látható járás.

A padló borítása halványszürke, mindenképpen puha, mondjuk szivacsos alábélelt műanyag. A színpad síkja egészen enyhén emelkedik, s hogy a tekintet ne vesszen el e világos sivatagban, valamivel a rivalda vonala előtt egy nem túl-ságosan magas lépcsőben megtörik, és ugyanolyan szürke, lehetőleg kissé lejtős síkban fedi le a zenekari árkot. Ezen a lépcső alatti téren, a jobb oldalon és a bal oldalon, a színpadnyílás falához lökve, két nagyon egyszerű módon ácsolt fehér fakoporsó hever, de a fehér festék mindenképpen matt legyen, ne csillogjon.

A világítás egyenletes, fehér, bántóan erős, mondhatnám kápráztató, de csak a lépcső fölötti színpadsík van bevilágítva így. A lépcső alatti tér csupán annyi fényt kap, amennyit kap.

A világítás állandó, nem változik.

A két színész teljesen egyforma ruhát visel. Nagyon bő és egyenes szárú, fehér gatyát, amely a derék-nál egy madzaggal összehúzható és megköthető, valamint egy szintén egyenes szabású, bebújós, gallértalan, meglehetősen hosszú fehér inget, valamint durvább szövésű anyagból, s ugyanezen anyagból készült négszögletes vászonszikipát.

Mezítlábasok.

A darab tulajdonképpen bármilyen életkorú színészekkel játszható, ám arra ügyeljünk, hogy a színész semmiképpen ne legyen idősebb a színésznőnél — vagy ne hasson idősebbnek! —, mert ez kedvezőtlen módon változtatná meg a játék belső arányait. A legideálisabb az len-ne, ha ikertestvérek lehetnének, s körülbelül harmincévesek.

A játék leginkább egy balettra emlékeztet.

Mindössze négy kellékre lesz szükségünk; egy vörös muszlinsálra, melyet, a színésznő nadrágjának korcában kell elrejtőnünk, és egy rugós késre, melyet a színész nadrágjának korcában kell elrejtőnünk, valamint két életnagyságú bábura, melyeket a színésznő és a színész mására mintáztunk, öltöztettünk, s a lezárt fedél alatt a koporsóban fekszenek.

Semmiféle kísérőzene, hangkuliszsa vagy külső zörejt nem alkalmazható.

Függöny nincs.

nagyon sokáig tökéletes csend és mozdulatlanlanság uralkodik a színpadon; ennek a csendnek az időtartamát természetesen a közönség tűrőképességéhez kell igazítanunk, de úgy, hogy az a tűrés határon mindenképpen jóval túl legyen akkor pedig egyszerre megjelenik a színész és a színésznő, a színész a bal oldali takarásból, a színésznő a jobb oldali takarásból lép elő; mindketten lazák, finomak, kedvesek, nyugodtak, magabiztosak, csendesek megállnak, egymásra néznek, mint-egy észreveszik és tetőtől talpig megnézik egymást, majd mintha mindketten arra várnának, hogy a másik kezdeményezzen valamit, akármit, egyetlen kicsi mozdulatot de egyik se mozdul

'nagyon hosszú csend mind ketten, egyszerre, halkan föl-nevetnek majd egyszerre indulnak el, hogy körbejárják, szemrevételezzék a színpadot mindezt nagyon lassan, elmélyülten, figyelmesen és főleg egymástól teljesen függetlenül teszik; s bár mozgásukban, mozdulataikban nagyon sok azonosság is van, mégis, mintha mindkettő a maga külön játékerével ismerkedne most valami olyasmit néznek, ami az unalomig ismerős, tehát nincsen bennük semmi komolykodás, és mégis nagyon fontos nekik, hogy 'minden jó legyen, minden pontosan a helyén legyen megnézik a levegőt, a fényeket, megérintik a falat, belenéznek a sötétbe, megtapintják a padlót, egyszóval, birtokba veszik a teret

figyelem! a közönséget még véletlenül sem nézik a színpad közepén keresztezik egymást, előrejönnek a színész lehajol, megtapintja a lép-cső élet, a színésznő többször föl-le lép, kipróbálja a lépcsőt

aztán a lépcső alatti teret is bejárják, de mintha nem vennének tudomást a koporsókról kijönnek egészen a rivalda széléig, a színésznő, mint egy kötél-táncos, végiglépked kitért karokkal a rivalda peremén, a színész egy ideig figyel, majd a bal oldali koporsóhoz megy, megérinti, megtapogatja, a koporsó fejénél bizonytalanul megáll a színésznő felpillant, bizonytalanul leengedi a kezét, lassan ő is a jobb oldali koporsóhoz megy. körbejárja, megérinti, megtapogatja, csaknem egyszerre megemelik a koporsók fedelét

figyelem! a közönség nem láthatja, hogy mi van a koporsókban csend egymásra néznek, a koporsóba néz-nek

csend

SZÍNÉSZNŐ: *Te is benne vagy?*

csend

SZÍNÉSZ: *Benne vagy te is?*

csend

lassan visszaengedik a koporsók fedelét, 'nézik egymást, nem mozdul-nak

SZÍNÉSZNŐ: *Meglepetés.*
SZÍNÉSZ: *Csapda.*

csend
nézik egymást, nem mozdulnak

SZÍNÉSZNŐ: *Majd úgy csinálunk, mintha nem láttunk volna sem-mit.*
SZÍNÉSZ: *Jól becsapjuk magunkat.*

bosszú csend
nézik egymást, nem mozdulnak

SZÍNÉSZNŐ: *Menjünk el innen.*

csend

SZÍNÉSZ: *Vissza.*

nagyon hosszú csend
mindketten megérintik a koporsót

SZÍNÉSZNŐ: *A lépcsőről nem szabad majd lelépni. Legyen ez a legelső szabály.*

SZÍNÉSZ: *Legyen.*

csend
mindketten hátrálni kezdenek, hátrálva lépnek föl a lépcsőn, egészen a színpad közepéig hátrálnak, s hol egymást nézik, hol a koporsót nagyon hosszú csend megállnak

SZÍNÉSZNŐ: *Itt maradt.*
SZÍNÉSZ: *Ott.*

csend

SZÍNÉSZNŐ: *Menjünk el innen.*
SZÍNÉSZ: *Hová?*

csend

SZÍNÉSZNŐ: *El fogom felejteni.*
SZÍNÉSZ: *Nem tudod.*

nagyon hosszú csend
egymástól meglehetősen távol, ügyetlenül állnak, s jobb híján megint egymást nézik, hogy ne kelljen a koporsóra nézniük

SZÍNÉSZNŐ: *Nem nagy ügy.*
SZÍNÉSZ: *Nem nagy ügy.*

nagyon hosszú csend
egymást nézik, kimerítően, kissé görcsösen, de ugyanakkor tárgyilagosan figyelve azt, aki végül is játéku tárgya lesz

SZÍNÉSZNŐ: *Mit fogunk ma játszani?*

csend

SZÍNÉSZ: *Mit fogunk ma játszani?*

hosszú csend

SZÍN-ÉSZNŐ: *Miért utánczol?*
SZÍNÉSZ: *Mért utánczol?*

nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZNŐ: Tudod, milyen szokás az utánozás.

SZÍNÉSZ: Éppen erről gondolkodom.
SZÍNÉSZNŐ: A kérdésbe mégse válaszoltál.

SZÍNÉSZ: Szándékosan.

SZÍNÉSZNŐ: Nem értem.

SZÍNÉSZ: Miért tőlem kérdezed?

SZÍNÉSZNŐ: Gondoltam, tudod.

SZÍNÉSZ: Gondoltam, tudod.

csend

SZÍNÉSZNŐ: Nem tudom.

SZÍNÉSZ: Én sem tudom.

SZÍNÉSZNŐ: Akkor mi lesz?

SZÍNÉSZ: Mikor?

SZÍNÉSZNŐ: Ez is egy kérdés.

SZÍNÉSZ: Kínodban kérdezel.

SZÍNÉSZNŐ: Félek.

SZÍNÉSZ: De miért nekem kéne tudnom, ha nem tudom.

SZÍNÉSZNŐ: Én sem tudom.

hosszú csend; mozdulatlanok

SZÍNÉSZ: Miért kérdezel?

SZÍNÉSZNŐ: Mert nem tudom. Egy-
szerű.

SZÍNÉSZ: De tudod, hogy én sem tudom.

SZÍNÉSZNŐ: Tudom.

SZÍNÉSZ: Hát ezt nem akarom.

SZÍNÉSZNŐ: Bocsánat.

csend

SZÍNÉSZ: Csak akkor olyan, mint-*ha*
most én győztem volna vala-miben.

csend

SZÍNÉSZ: Nem akarnék semmiféle hátalmaskodást sem.

csend

SZÍNÉSZNŐ: Akkor hallgassunk.

csend

SZÍNÉSZ: Nem akarom, hogy úgy csináljunk, mintha. Mintha lenne mintha.

SZÍNÉSZNŐ: Nézzük egymást. Ez szép és egyszerű.

SZÍNÉSZ: Semmiféle alakoskodást.

SZÍNÉSZNŐ: Legfeljebb semmit nem fogunk játszani, csak ezt.

SZÍNÉSZ: Jó,

SZÍNÉSZNŐ: Olyan nagy baj nem lehet.

SZÍNÉSZ: Hát éppen ez! Hogy sem-mi baj nem lehet.

nagyon hosszú csend

nézik egymást, de valahogy mégis figyelmetlenül, hiszen minden eldöntetlen és bizonytalan, s ezért aztán lassan nem is tudnak mit kezdeni a kezükkel, a lábukkal és végül a tekintetükkel se anélkül, hogy a helyükről elmozdulnának, bizonyos helyzetváltoztatásokkal kísérleteznek, de látván a másik ügyetlen, suta, idétlen mozdulatait, érezni kezdik saját ügyetlenségüket és idétlenségüket is, s így egyre elégedetlenebbek

SZÍNÉSZ: Csakhogy akkor~ mit csináljunk a kezünkkel? SZÍNÉSZNŐ:

Én főleg a lábamat

érezem olyan fölöslegesnek.

csend

SZÍNÉSZ: Bajban vagy, mi?
SZÍNÉSZNŐ: Te is.

csend

SZÍNÉSZ: Ilyenkor úgy megnyúlik az ember kese, és valamit csinálni kellene vele. És mintha a feje se lenne egészen a helyén.

SZÍNÉSZNŐ: Ha tudnánk, hogy mit kell játszani, akkor minden meg lenne oldva.

SZÍNÉSZ: Vagy legalább egy zseb lenne ezen, ahová bedughatná az ember.

SZÍNÉSZNŐ: Az sincs.

SZÍNÉSZ: Semmi.

SZÍNÉSZNŐ: Csak állunk itt hülyén.

SZÍNÉSZ: Akkor talán ezt kell eljátszanunk.

SZÍNÉSZNŐ: Mit?

SZÍNÉSZ: Megint a kérdés.

SZÍNÉSZNŐ: Nem tudom, miért bosszantanak a kérdéseim? SZÍNÉSZ

: Emlékeztetek, hogy ezt eljátszottuk már az előbb.

csend

SZÍNÉSZNŐ: Akkor most próbáljunk azokkal a koporsókkal valamit kezdeni. Mondjuk, idehozunk és ráülünk, és egészen lazán csevegni kezdünk valamiről. Akkor legalább a kezünk meg a lábunk ki lenne segítve egy kicsit.

csend

SZÍNÉSZNŐ: Ha beszél az ember, akkor magától jön a mozdulat.

SZÍNÉSZ: Szerintem annak valami más célja van.

SZÍNÉSZNŐ: Mondjuk a tegnapi darabból maradt itt véletlenül.

SZÍNÉSZ: Ne áltasd magad.

SZÍNÉSZNŐ: Mi is volt színen?

SZÍNÉSZ: Ügyetlen.

hosszú csend

mozdulatlanul s egyre görcsösebben állnak ugyanazon a helyen

SZÍNÉSZNŐ: Vagy talán az a baj, hogy állandóan beszélünk. SZÍNÉSZ: Most én sem ismerem ki magam.

SZÍNÉSZNŐ: Rászoktunk, hogy állandóan beszélni kell, hogy valami legyen..

SZÍNÉSZ: Akkor hallgass egy kicsit.

nagyon hosszú csend

mindketten saját csendjükbe meredve figyelnek

SZÍNÉSZNŐ: Én most már úgy érzem, hogy soha többé nem fogok tudni elmozdulni innen.

nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZNŐ: Egy ilyen nagy térben ez nagyon kellemetlen. Ha legalább lennének benne valami nagy oszlopok.

nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZ: Ha legalább valamely szabályok lennének és pontosan be kéne tartanunk.

SZÍNÉSZNŐ: Sokszor álmodtam is már ilyesmit, de azt hittem, velem ez nem fordulhat elő.

SZÍNÉSZ: De úgy látszik, szabályok sincsenek.

SZÍNÉSZNŐ: Hogy állok a színpadon, igaz, ruha sincsen rajtam, teljesen meztelenül, és elfelejtettem, hogy mit kell mondanom, és a deszkába belerótt a lábam. Teljesen csupasz deszka volt.

SZÍNÉSZ: Így viszont teljesen szabadok vagyunk.

SZÍNÉSZNŐ: Mint az iskolában, amikor az ember nem tud felelni. SZÍNÉSZ: Nincsen semmink.

csend

SZÍNÉSZNŐ: Szabadok?

SZÍNÉSZ: Igen.

SZÍNÉSZNŐ: Ez csak egy szó. Semmit nem jelent.

SZÍNÉSZ: Igen. Csak egy szó.

SZÍNÉSZNŐ: Azért van ez a ruhánk. És ez mégis megfoghatóbb.

SZÍNÉSZ: Mármit megtehetünk.

SZÍNÉSZNŐ: És a testünk is itt van a ruha alatt. Van szemünk, húsunk, szánk, hasunk, karjaink, lábunk. Van hajunk.

SZÍNÉSZ: És akkor talán ez az egyetlen alapszabály.

SZÍNÉSZNŐ: A testünk él, minden működik benne rendesen. ezt nem szabad elfelejteni azért. És nekem van még egy vörös sálam is, muszlin, és neked egy rugós biciskád, amit ugyan el kellett rejtenuk egymás elől.

SZÍNÉSZ: Hagy itt kell lennünk.

SZÍNÉSZNŐ: Ezek a meglepetések.

És még beszélni is tudunk. SZÍNÉSZ: Mert végül is ennek elégnek kéne lennie egy előadáshoz.

csend

SZÍNÉSZNŐ: Ennyi minden még sok is.

csend

SZÍNÉSZNŐ: Most azért már bemeredtem így.

SZÍNÉSZ: És csak azért mondtam, hogy szabadok vagyunk. Ez végül is elég.

SZÍNÉSZNŐ: Ha nincsen miért elmozdulni innen, akkor hiába beszélünk bármiről.

SZÍNÉSZ: Semmink nincsen, de ezzel bármit csinálhatunk. SZÍNÉSZNŐ: Jó lenne, ha tudnál valamit csinálni velem.

SZÍNÉSZ: Az embernek mindig jól végig kell gondolnia a helyzetét. SZÍNÉSZNŐ:

Kérlek, hívj magad-hoz.

SZÍNÉSZ: Én is bemeredtem.

SZÍNÉSZNŐ: Természetessé kéne tenni, hogy itt vagyunk.

SZÍNÉSZ: Lazítsunk.

SZÍNÉSZNŐ: Hogyan?

SZÍNÉSZ: Lélegezzünk.

csend
mozdulatlanul állnak egymással szemben., nem történik semmi aztán a színész nagyon lassan beszívja a levegőt
a színésznő is nagyon lassan beszívja a levegőt
lélegzet-visszafojtva állnak
a színész lassan kiengedi a levegőt a színésznő is kiengedi lassan a levegőt a színész lótszülésbe a földre ül, nagyon lassan beszívja a levegőt a színésznő is ugyanúgy a földre ül, nagyon lassan beszívja a levegőt csend mindketten lélegzet-visszafojtva ül-nek a színész nagyon lassan kiengedi a levegőt
a színésznő is nagyon lassan kiengedi a levegőt
a színész hanyatt fekszik, nagyon lassan beszívja a levegőt
a színésznő is hanyatt fekszik, nagyon lassan beszívja a levegőt csend mindketten lélegzet-visszafojtva fekszenek
a színésznő nagyon lassan kiengedi a levegőt
a színész nagyon lassan kiengedi a levegőt,
így maradnak
csend
a színész nagyon lassan felül, aztán nagyon lassan feláll
a színésznő ugyanúgy felül, feláll
a színész lassan, a lehető legnagyobb körben futni kezd
a színésznő is futni kezd, de éppen ellentétes irányban futnak
futásuk fokozatosan gyorsuló, aztán néha fölugranak, megperdülnek, megváltoztatják az irányt, de mindig ellentétes irányban maradnak, megérintik egymás kezét, test testet súrol, futnak, összekoccannak, futnak, s mikor futásuk gyorsabb már nem lehet, fokozatosan lassul az ütem egyenletesen, lassú ütemben futnak, mintha ennek soha nem lenne vége, aztán egészen lassúvá, szinte álomszerűvé válik a futás, míg az eredeti helyzetbe kerülve, szinte észre-vétlenül le nem állnak; egymástól távol lihegnek
nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZ : Megérkeztünk.

nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZNŐ: Élünk. nagyon

hosszú csend

SZÍNÉSZ : Jól kifűjük magunkat.

nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZNŐ: Az a baj, hogy az ember önmagában semmit se ér.

csend

SZÍNÉSZ : Ez csak bemelegítő volt.
SZÍNÉSZNŐ: Nincsen egymáshoz sok közünk.

SZÍNÉSZ: Itt vagyunk.

SZÍNÉSZNŐ: Semmi nem változott.

SZÍNÉSZ: Ez nem kevés. SZÍNÉSZNŐ:

Távol vagy. SZÍNÉSZ: Nem lenne jó

elsietni. SZÍNÉSZNŐ: Hívj magadhoz.

SZÍNÉSZ: Még nem érzem.

SZÍNÉSZNŐ: Hívj magadhoz.

SZÍNÉSZ: Semmi nem történt még.

SZÍNÉSZNŐ: Hívj magadhoz.

SZÍNÉSZ: Kifújom magam.

SZÍNÉSZNŐ: Hívj magadhoz.

SZÍNÉSZ: Nem érted, hogy semmit

nem érzek?

SZÍNÉSZNŐ: Akkor hívj magadhoz.

SZÍNÉSZ : Nem akarom. SZÍNÉSZNŐ:

Hívj magadhoz. SZÍNÉSZ: Gyere.

a színésznő elindul a színész felé, de néhány érzelmesen bizonytalan lépés után megtorpan

nézik egymást

a színésznő törzsével hirtelen elfordul a

színésztől, karjaival pedig gyorsan

eltakarja az arcát, mintha ütnék

nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZ : Mi történt?

csend; a színésznő nem mozdul

SZÍNÉSZ: Miért nem válaszolsz?

csend; a színésznő nem mozdul

SZÍNÉSZ: Mondtam, hogy gyere.

csend; a színésznő nem mozdul

SZÍNÉSZ: Fokozatosan fogjugh csinálni.

csend; a színésznő nem mozdul

SZÍNÉSZ : Én teszek egy lépést feléd,
te teszel egy lépést felém.

csend; a színésznő nem mozdul a
színész megteszi a lépést

SZÍNÉSZ : Én kinyújtom feléd a ke-
zem, te kinyújtod felém a kezéd.

csend; a színész nyújtja a kezét, a
színésznő nem mozdul

SZÍNÉSZ : Segítjük egymást.

csend; a színésznő nem mozdul

SZÍNÉSZ : Jöhetsz. Gyere !

csend; a színésznő nem mozdul

SZÍNÉSZ: De előbb vedd le a kezéd.

SZÍNÉSZNŐ: Nem veszem.

SZÍNÉSZ : Zavar.

SZÍNÉSZNŐ: Nem tudom.

SZÍNÉSZ : Mit nem tudsz?

SZÍNÉSZNŐ: Nagyon jól tudod,
miért.

SZÍNÉSZ : Nem tudom.

SZÍNÉSZNŐ: De tudod.

csend; a színésznő nem mozdul, a
színész néhány bizonytalan lépést

tesz felé, majd éppoly bizonytalanul
megáll

SZÍNÉSZ : Máshogy nem tudhattalak
hívni.

SZÍNÉSZNŐ: Lám, tudod.

SZÍNÉSZ : Mindig csak azt szeretném
mondani, amit érzek, csak azt. Azt
viszont pontosan.

SZÍNÉSZNŐ: Nagyon pontosan érzeti.

SZÍNÉSZ : Többet ne várj.

SZÍNÉSZNŐ: Ennyi elég.

SZÍNÉSZ : Akkor vedd le a kezéd.

SZÍNÉSZNŐ : Még nem tudom.

csend; a színésznő nem mozdul

SZÍNÉSZ: Ez pedig nagyon rossz játék
lesz így.

SZÍNÉSZNŐ: Én élvezem.

SZÍNÉSZ : Elég unalmas.

SZÍNÉSZNŐ: Annál jobb, minél

unalmasabb.

nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZ: Utoljára kérlek.

csend; a színésznő nem mozdul
a színész határozattan elindul felé,
aztán sarkon fordul és hátramegy a
színpadfenéki; a közönségnek hátta
megáll a falnál

SZÍNÉSZ: Majd szólj, ha már lehet.

nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZ : Addig nem fordulok meg.

csend; a színésznő nem mozdul

SZÍNÉSZ : Lehet ?

csend; a színésznő nem mozdul

SZÍNÉSZ : Nem szégyelled magad ?

csend; a színésznő nem mozdul

SZÍNÉSZ : Nem hiszem, hogy ilyen
komolyan megbántattalak volna.

csend; a színésznő nem mozdul

SZÍNÉSZ : Megfordulhatok ?

csend; a színésznő nem mozdul

SZÍNÉSZ : Válaszolhatnál.

nagyon hosszú csend

aztán a színész megfordul, vissza-
megy, a színésznőhöz lép és két kézzel
lerántja a karjait; nem túl durván, de
elég határozottan; a színésznő hagyja;
ty maradnak, nézik egymást, a színész
fogja a színésznő csuklóját, s most
először, mintha valóban látnák is
egymást

SZÍNÉSZNŐ: Valami mégiscsak tör-
tént.

csend

csend

SZÍNÉSZ : A hangod. Kényszeredett.

Az enyém is. Mintha bemagolt szöveget mondanánk.

csend

SZÍNÉSZNŐ: Egészen jól csináltuk,

csend

SZÍNÉSZ: Tulajdonképpen én is elégedett vagyok.

csend

SZÍNÉSZNŐ: Engedd el a kezem.

csend

SZÍNÉSZ: De a hangunk színe még-is elárul. Nem te vagy, nem én vagyok.

csend

SZÍNÉSZNŐ: Mondom, engedd el a kezem.

SZÍNÉSZ: Mondom, nem engedem.

SZÍNÉSZNŐ: Pedig el fogod engedni.

SZÍNÉSZ: Ha már fogom, nem fogom. SZÍNÉSZNŐ: Közönséges vagy.

SZÍNÉSZ: Még nem eléggé.

SZÍNÉSZNŐ: Túl gyors nekem.

SZÍNÉSZ: Később lassítunk.

SZÍNÉSZNŐ: Engedd. SZÍNÉSZ: Nem engedem.

SZÍNÉSZNŐ: Engedd. SZÍNÉSZ: Nem engedem.

SZÍNÉSZNŐ: Mit akarsz? SZÍNÉSZ: Semmit.

SZÍNÉSZNŐ: Látnak. SZÍNÉSZ: Nem vagyok hülye.

csend

csend

SZÍNÉSZNŐ: Akkor én lehunyom a szemem.

SZÍNÉSZ: Inkább igazítsd magadhoz a hangodat.

SZÍNÉSZNŐ: Húzz magadhoz.

SZÍNÉSZ: És lélegezz mélyeket.

SZÍNÉSZNŐ: Csókólj.

csend

SZÍNÉSZ: Mélyebbeket, hosszan.

csend

SZÍNÉSZ: Most fogunk lassítani.

SZÍNÉSZNŐ: Miért?

SZÍNÉSZ: Gondolkoznom kell.

SZÍNÉSZNŐ: Most? Miért?

SZÍNÉSZ: Elsiettem.

SZÍNÉSZNŐ: Levetkőzök?

SZÍNÉSZ: Várj velem.

SZÍNÉSZNŐ: Csak segíteni akartam.

SZÍNÉSZ: Nem lehet.

SZÍNÉSZNŐ: Mit nem lehet? Mindent lehet.

a színész lassan elengedi a színész-nő kezét, nézi, ahogy az hunyt szemmel, meredten áll, majd néhány lépésnyit eltávolodik tőle

látványként figyel, tárgyilagosan törökülésbe leül

hosszú csend

a színész az előbbi pózban marad

SZÍNÉSZ: Csak azzal vigasztalhatom magam, hogy téged, vagy azzal vigasztalhatom magunkat, hogy nem is olyan rossz, ^{jól} csináltuk. Ezzel vigasztalom magam. Egészen jól csináltuk.

SZÍNÉSZNŐ: Még fokozhattuk volna egy kicsit.

SZÍNÉSZ: Maradj.

SZÍNÉSZNŐ: Jól mutat?

SZÍNÉSZ: Beszélhetek? SZÍNÉSZNŐ: Ahogy gondolod. SZÍNÉSZ: Mégis szomorú lettem.

Nem tudom, miért. Nagyon szomorú, ha szabad azt mondanom, fáradt.

SZÍNÉSZNŐ: Még maradjak?

SZÍNÉSZ: Ahogy gondolod.

SZÍNÉSZNŐ: Olyan lehetek, mint egy paródia. Egy torzkép. Pedig nem is voltam teljesen hamis. Talán csak a hangom. A hangom tényleg. De a te hangod is. Beszélhetek?

SZÍNÉSZ: Kérlek.

SZÍNÉSZNŐ: Volt egy pillanat, amikor valamit tényleg éreztem. Nem sokat, igaz, és nagyon nehéz szétválasztani, mert 'a hamis is igaz, de volt egy ilyen pillanat, egy töredék. Irántad.

csend

a színész nő még mindig hunyt szemmel, mozdulatlanul áll az iménti pózban

csend

a színész nő még mindig hunyt szemmel, mozdulatlanul áll az iménti pózban

SZÍNÉSZNŐ: Nem kérdezel?

SZÍNÉSZ: Melyik?

SZÍNÉSZNŐ: Szívesen válaszolok.

SZÍNÉSZ: Csak ne félj.

SZÍNÉSZNŐ: Amikor tudtam, mondtam, hogy el fogod engedni a kezem, és ugyanakkor, mintha felcsillant volna az is, hogy ne! és igaz lett volna ez is.

SZÍNÉSZ: Egyszóval, felcsillant. Fölcsillant. Sajátos.

SZÍNÉSZNŐ: Most már abbahagyom.

SZÍNÉSZ: Jó.

a színész nő kinyitja a szemét, teste ellazul, és tesz is néhány tornagyakorlatra emlékeztető mozdulatot

SZÍNÉSZNŐ: A hangom hamis, belátom. Bármennyire is igyekszem, nem jön természetesebben. De a tiéd is.

SZÍNÉSZ: Tudom.

SZÍNÉSZNŐ: Beszéljünk egyszerűbben.

SZÍNÉSZ: Jó.

csend

SZÍNÉSZNŐ: Leülhetek melléd?

SZÍNÉSZ: Gyere.

csend

SZÍNÉSZNŐ: Köszönöm.

a színész nő lassan odamegy a színészhez, letérdel elé és megcsókolja a homlokát

SZÍNÉSZ: Szívesen.

SZÍNÉSZNŐ: Hiába hülyéskedsz.

SZÍNÉSZ: Nem hülyéskedem.

SZÍNÉSZNŐ: Csak ennyit akartam.

Éppen ezt.

SZÍNÉSZ: Akkor megvan ez is.

a színész nő leül a színész mellé, válluk: csaknem összeér

nagyon hosszú csend
aztán a színész halkán sziszegni kezd, a színész nő sziszegéssel válaszol, s ettől kezdve a lehető legváltozatosabb hangokat adják ki magukból, anélkül, hogy elmozdulnának helyükről, s oly módon, hogy a különböző hangok egymásra felelnek, egyre erősebbek lesznek, s egyre barátságatlanabbak, egészen az artikulálatlan ordításig felívelve, majd lassan visszaereszkedve onnan, egy-máshoz és egymásba simulva, egy-re halkabban és bensőségesebben, egészen a csendig, melyet csak fokozatosan, késleltetve, kitérőkkel érnek el
nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZNŐ: Elégedett vagy?

SZÍNÉSZ: Mindenesetre jobb, mint ha szöveget mondanánk.

nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZNŐ: Valamiért fontos lett nekem, hogy elégedett legyél velem. Helyesebben fontos volt. Fontos.

SZÍNÉSZ: Én nem kértem ezt tőled.

SZÍNÉSZNŐ: Tudom.

SZÍNÉSZ: De azért nem akarom visszautasítani. Ha így van, legyen így.

SZÍNÉSZNŐ: Tudom,

nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZNŐ: Nézzünk a sötétbe.

SZÍNÉSZ: Mást úgyse csinálhatunk.

csend

SZÍNÉSZNŐ: Vagy képzeljük el, milyen szép csillagos ez az éjszaka.

SZÍNÉSZ: Kár, hogy ilyen rondán esik az eső.

csend

SZÍNÉSZNŐ: És hogy fúj a szél is. Fázom.

SZÍNÉSZ: Ilyen napsütésben?

csend

SZÍNÉSZNŐ: Hull a hó. Minden fehér. Puhán beterített mindent a hó. Fehér. Nem látod? Fehér.

SZÍNÉSZ: Van, amikor minden szépen összejön.

csend

SZÍNÉSZNŐ: Miért nem akarod, hogy valamit kitaláljak? SZÍNÉSZ: Aztán megint nincsen semmi.

csend

SZÍNÉSZNŐ: Neked nem, jó, hogy itt ülünk egymás mellett? SZÍNÉSZ: De jó. Nem érzed?

SZÍNÉSZNŐ: Akkor miért nem engeded, hogy valamit kitaláljak?

SZÍNÉSZ: Bármit kitalálhatsz.

SZÍNÉSZNŐ: Szeretnék mégis egy szép történetet.

SZÍNÉSZ: Miről?

SZÍNÉSZNŐ: Rólád. Rólunk. SZÍNÉSZ:

Nem jó neked, hogy egy-
más mellett itt ülünk? SZÍNÉSZNŐ:
Nem érzed?

SZÍNÉSZ: Nekem ennyi elég.

csend

SZÍNÉSZNŐ: De akkor hogyan fogunk
fölállni innen?

SZÍNÉSZ: Rejtély.

SZÍNÉSZNŐ: Ha mindig elrontod a
hangulatot, akkor nem fogunk tudni
fölállni innen.

SZÍNÉSZ: Lehet.

csend

SZÍNÉSZ: Nem én rontottam el.

csend

SZÍNÉSZ: Nem szeretném, ha egy-
másra tolnánk.

csend

SZÍNÉSZ : Megpróbálok hangosan
gondolkodni.

csend

SZÍNÉSZ: Persze, lehet, hogy ezt se
lehet.

csend

SZÍNÉSZ: Figyelsz.?

SZÍNÉSZNŐ: Más se csinállok, ál-
landóan figyelek.

SZÍNÉSZ: Nem érzed?

SZÍNÉSZNŐ: Kicsit unom ezt a kö-
rülmenyeskedést.

SZÍNÉSZ: Pedig már tudom, mivel
rontottuk el. Nem érzed?

SZÍNÉSZNŐ: És egyre jobban félek.
Ezt is érzem. Lassan más se érzek,
csak ezt.

SZÍNÉSZ: Eri zen gondolkodom.

SZÍNÉSZNŐ: És közben mégis úgy
csinálsz, mintha nem vennél tu-
domást semmiről. Semmit nem
akarok rád tolni, de mégis így
csinálsz. Mintha nem érdekelné,
hogy figyelnek. Érted? Figyelnek.
Figyelnek. Te meg úgy csinálsz,
mintha nem is azért lennének itt,
hogy figyeljenek. Úgy csinálsz,
mintha bármit megtehetnél. Mint-ha
szabadok lennének. Pedig éppen ezt
akartad elkerülni. Es mégis úgy
csinálsz, mintha lenne mintha. A
hülye szabadságod!

SZÍNÉSZ: Hiszen éppen ezen gon-
dolkodom. Ezt szeretném valahogy
kimondani.

SZÍNÉSZNŐ: De ki látja, hogy min
gondolkodol, ha úgy csinálsz, mint-
ha ebben a nagy üres csendben vagy
miben, mi ez? ebben az egészben,
ebben az egész szarban, ahol
nincsen semmi, mintha olyan
nyugodtan és pompásan éreznéd
magad. Mintha 'az lenne neked a
legtermészetesebb. Mintha annál

már nem is lenne természetesebb,
hogy semmit nem csinálhatunk.
Hogy semmit nem tudunk csinál-ni.
Hogy megmozdulni re tudok.

SZÍNÉSZ: Es a te félelmedet vajon ki
látja?

SZÍNÉSZNŐ: Majd memutatom.

SZÍNÉSZ: Nagyon kíváncsi vagyok.

*a színészfő felugrik, a melléhez kap,
mintha magát a félelmet óhajtana a
melléből kitépni, a száját ordításra
tárja, mintha ki akarna ordítani, de
nem ad ki hangot magából, némán
üvölt, közben a mellét döngeti, az inget
cibálja, aztán hirtelen abbahagyja
halkan, mélyről indítva sikitani kezd, s
fokozatosan emeli, erősíti a hangot, ám
mielőtt a csúcspontra érhetne, hirtelen
ezt is abbahagyja csend*

SZÍNÉSZNŐ: Nem tudom.

SZÍNÉSZ : Pedig egészen pompásan
indult.

nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZNŐ: Nagyon okos vagy,
nagyön.

SZÍNÉSZ: És miért kéne valamit
csinálnunk ahhoz, hogy figyelhes-
senek?

SZÍNÉSZNŐ: Nagyon okos vagy.

SZÍNÉSZ: Azt is figyelhetik, hogy
semmit nem csinálhatunk. Nem?

SZÍNÉSZNŐ: Nagyon, nagyon okos
vagy.

SZÍNÉSZ: Ez szerintem legalább
annyira érdekes.

SZÍNÉSZNŐ: Mert így elpusztulok.
Érted? Nem bírom. Azért.

*nagyon hosszú csend
a színész az előbbi pózban marad, a
színész lassan föláll*

SZÍNÉSZ: Elrontottuk. Ennyi az
egész.

csend

*a színész elindul a bal oldali takarás
felé, ahol először megjelent*

SZÍNÉSZNŐ: Én legalább megpró-
báltam.

a színész félüton megáll, visszafordul

SZÍNÉSZ: Miért ne lehetne elismer-ni
ezt?

csend

SZÍNÉSZ: Kezdjük újra el.

SZÍNÉSZNŐ: Semmit nem lehet új-ra
kezdeni.

SZÍNÉSZ: Akkor csináljunk úgy,
mintha újra kezdenénk.

*nagyon hosszú csend
lassan a színész is elindul a jobb
oldali takarás felé, oda, ahol először
megjelent, de mielőtt elérné, meg-
torpan mindketten, egyszerre, halkan föl-
nevetnek*

SZÍNÉSZNŐ: Mintha.

SZÍNÉSZ: Mintha.

csend

SZÍNÉSZNŐ: De akkor cseréljünk
helyet.

*helyet cserélnek; a színész a jobb oldali
takarásba. a színész a bal oldali
takarásba áll*

SZÍNÉSZNŐ: Ne legyen egészen az.

*mindketten egy lépést hátrálnak, a
színpad üres lesz
nagyon hosszú csend*

SZÍNÉSZ: Lehet?

SZÍNÉSZNŐ: Mehet.

*nagyon hosszú csend
a színpad változatlanul üres*

SZÍNÉSZNŐ: Ne haragudj, félek.
Nagyon félek.

SZÍNÉSZ: Vigyázz! Egyszerre kell
kilépnünk.

*nagyon hosszú csend
a színpad változatlanul üres*

SZÍNÉSZ: Lélegezz jó mélyeket.

SZÍNÉSZNŐ: Te megőrültél. Ez a
mániád.

*nagyon hosszú csend
a színpad változatlanul üres*

SZÍNÉSZNŐ: Nem félsz? SZÍNÉSZ:
Mondhatnám, reszketek.

*nagyon hosszú csend
a színpad változatlanul üres*

SZÍNÉSZNŐ: Akkor lélegezz jó mé-
lyeket.

SZÍNÉSZ: Hülye.

*nagyon hosszú csend
aztán egyszerre kilépnek a takarás-
ból, megállnak, nézik egymást, majd
ismét elindulnak
elmenni egymás mellett, a színész
most a jobb oldali takarás felé, a
színész a bal oldali takarás felé halad,
s mielőtt eltűnnének, óvatosan
visszanéznek
csend*

*ismét megjelennek, megállnak nézik
egymást, elindulnak egymás felé, a
színpad közepén bizonytalanul
megállnak egymás előtt tétováznak,
egyik se meri elkezdni, majd
mindketten mennek tovább, de nem
tűnnek el a takarásban, hanem
visszanéznek egymásra, aztán a fal
mentén előrejönnek, egészen a
lépcsőig, majd szembefordulnak egy-
mással, megállnak
tétováznak
hirtelen mindketten elindulnak egymás
felé*

*a színpad közepén találkoznak, meg-
állnak, most valamivel hosszabb ide-ig
tétováznak, mint az imént, de egymást
keresztve mégis mennek tovább, a
fal mellett oldalazva, elég gyorsan, s
eltűnnek a takarásban*

*hosszú csend
ismét megjelennek, megállnak, nézik
egymást, elindulnak egymás felé, a
színpad közepén bizonytalanul
megállnak egymás előtt*

SZÍNÉSZ: Ne haragudjon.
SZÍNÉSZNŐ: Miért kéne haragudnom?
SZÍNÉSZ: Hogy megállítom.
SZÍNÉSZNŐ: Magam is megálltam.
SZÍNÉSZ: Hagy megszólítom.
SZÍNÉSZNŐ: Mi más tehetne?
SZÍNÉSZ: Ilyen biztos magában?
SZÍNÉSZNŐ: Igen. Teljesen biztos vagyok.
SZÍNÉSZ: Maga is erre megy?
SZÍNÉSZNŐ: Csodálkozni fog, de éppen erre.
SZÍNÉSZ: Hiszen az ellenkező irányba indult.
SZÍNÉSZNŐ: Kicsit szeszélyes vagyok.
SZÍNÉSZ: Akkor elkísérhetem?
SZÍNÉSZNŐ: Igazán örülnék.

a színpad felezővonalán indulnak el, előre, egymás mellett

SZÍNÉSZ: Jó ez nekünk?
SZÍNÉSZNŐ: Remélem.
SZÍNÉSZ: Ne haragudjon, hogy akadékoskodom, de akkor mégis kijelenthetjük, hogy miattam változtatja meg az irányt.
SZÍNÉSZNŐ: Igen.
SZÍNÉSZ: Elkönnyvelhetem ezt vala-miféle sikerként?
SZÍNÉSZNŐ: Vallomásra vár?

a lépcsőnél megállnak egymás mellett; kíváncsian nézik egymást, s az elkövetkezőkben teljesen mozdulatlanok

SZÍNÉSZ: Nem körülményeskedik.
SZÍNÉSZNŐ: Ez pedig megijeszti magát.
SZÍNÉSZ: Valamelyest, igen. SZÍNÉSZNŐ: Vajon miért? SZÍNÉSZ: Még csak most rajtolunk. SZÍNÉSZNŐ: Tudni akarom, mi a cél.
SZÍNÉSZ: Erre, tudja, van egy szép kifejezés. Le akarom venni a lábáról.
SZÍNÉSZNŐ: Már ?levett.
SZÍNÉSZ: Elárulhatná, mivel?
SZÍNÉSZNŐ: Semmivel. Azzal, hogy megjelent.
SZÍNÉSZ: Ugyanígy megjelenhetett volna bárki más.
SZÍNÉSZNŐ: Gyanakszik.
SZÍNÉSZ: Hogy sikerem élvezetesebb legyen.
SZÍNÉSZNŐ: Nem értem, miféle sikerről beszél.
SZÍNÉSZ: Sajnálom, ha nem érzi.
SZÍNÉSZNŐ: De mit?
SZÍNÉSZ: Én annyira érzem, hogy majd szétpukkadok. Ezt érzi az ember a mellében, a hasában, a combjában. Mindenütt. SZÍNÉSZNŐ: Vagy úgy. Igazán érdekes.
SZÍNÉSZ: És kacérkodik. Milyen szépen.
SZÍNÉSZNŐ: Várjon, hadd kutassak még az érzéseim között. Igen, mindenfélét érzek. Éz igaz.
SZÍNÉSZ: És kinevet.
SZÍNÉSZNŐ: Ha akarja.
SZÍNÉSZ: Nem, semmi. Csak úgy éreztem, kinevet ezért. SZÍNÉSZNŐ: Inkább kíváncsivá tett, mi az, ?amit én nem érez-hetek.

SZÍNÉSZ: Akkor mégis vallomásra vár.
SZÍNÉSZNŐ: Lehet, magam sem tudom.
SZÍNÉSZ: Miért lett ilyen szomorú hirtelen?
SZÍNÉSZNŐ: Nem ülünk le ide?
SZÍNÉSZ: Leülhetünk.
egymáshoz nem túl közel leülnek a lépcsőre
nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZNŐ: Milyen nagy csend van itt.
SZÍNÉSZ: Néha köhögéseket hallani.
SZÍNÉSZNŐ: Ne állj
SZÍNÉSZ: Elég, ha a saját szavaiddal foglalkozol.
SZÍNÉSZNŐ: Válogatom.
SZÍNÉSZ: Talán nem hallani?
SZÍNÉSZNŐ: Nem vagyok süket.

csend

SZÍNÉSZ: Miért nem válaszol?
SZÍNÉSZNŐ: Mire kéne válaszolnom?
SZÍNÉSZ: Hogy miért lett olyan szomorú hirtelen?
SZÍNÉSZNŐ: Mert tudom, hogy hiába örültünk.
SZÍNÉSZ: Még ne rontsa SZÍNÉSZNŐ: Olyan értelmetlen az egész. Rossz. Üres.
SZÍNÉSZ: Ha ezt érzi, annak is valami értelme van.
SZÍNÉSZNŐ: Ez is üres. Kong. Minden üres. Nem tudok erről beszélni.

csend

SZÍNÉSZ: Akkor biztosan van valakije.
SZÍNÉSZNŐ: Igen.
SZÍNÉSZ: Szereti is?
SZÍNÉSZNŐ: Azt hiszem.
SZÍNÉSZ: Ez valami reményt hagy.
SZÍNÉSZNŐ: Reménytelen. SZÍNÉSZ: Akkor most harcolnom kéne ellene.
SZÍNÉSZNŐ: Nem tud. Nem harcolhat ellenem.
SZÍNÉSZ: ?Milyen ostoba voltam.
SZÍNÉSZNŐ: Csak szeretett volna lenni.
SZÍNÉSZ: Azt hittem, nincsen senkije.
SZÍNÉSZNŐ: Nem hiszem, hogy maga egyedül lenne.
SZÍNÉSZ: Pedig egyedül vagyok.
SZÍNÉSZNŐ: Akkor lépj végre elő.

csend

SZÍNÉSZ 'Mit beszélsz? SZÍNÉSZNŐ: Miért hazudsz? Miért hazudsz állandóan magadnak és nekem?
SZÍNÉSZ: Miről beszélsz? SZÍNÉSZNŐ: Azt hiszem, hogy most már teljesen természetes lehetne. SZÍNÉSZ: Elkerülhető.
SZÍNÉSZNŐ: Nevetségesse teszed magad. Na és engem.
SZÍNÉSZ: Nem akarlak megsérteni.
SZÍNÉSZNŐ: Jó, hagyjuk akkor abba.
SZÍNÉSZ: Én is azt hiszem.

nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZNŐ: Gondolod, hogy elrontottam?
SZÍNÉSZ: Most semmit nem gondolok.
SZÍNÉSZNŐ: Megbántottalak.
SZÍNÉSZ: Nem tudsz megbántani.
SZÍNÉSZNŐ: Ilyen közömbös lettem neked?
SZÍNÉSZ: Egyáltalán nem vagy közömbös.
SZÍNÉSZNŐ: Gondolod, hogy magunkat nem szabadna belekeverni?
SZÍNÉSZ: Miért tólem kérdezed?
SZÍNÉSZNŐ: Mert ellenállsz.
SZÍNÉSZ: Alattomosan csinálod, s ez bizonyos fókig sérti az úgynevezett erkölcsi érzékenységet, de ha nem rólam lenne szó, akkor azt mondanám, hogy nem volt érdemtelen.
SZÍNÉSZNŐ: A saját ?testünket hoztuk ide.
SZÍNÉSZ: Idomítva -van. SZÍNÉSZNŐ: Mégis magunkról beszélünk, bármit teszünk is ellene.
SZÍNÉSZ: Ennek is megvannak a maga határai.
SZÍNÉSZNŐ: Most nincsen szöveg. Es nincsenek díszletek. Csak ez a rabruha.
SZÍNÉSZ: Ezt kell eljátszani.
SZÍNÉSZNŐ: Én nem érzem a szabályokat.
SZÍNÉSZ: Nekünk kell megteremteni.
SZÍNÉSZNŐ: Most is csak magunkról beszélünk, te védekezel, én ?támadok.
SZÍNÉSZ: És erről ennyi elég is.

nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZNŐ: Mondod te.

nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZNŐ: Pedig úgy lenne szép, ha nem magunkat kéne vissza-fogni.

csend

SZÍNÉSZNŐ: Még ha nem is lenné-nek egymás iránt *különösebb* érzelmeink.

csend

SZÍNÉSZNŐ: De ha egyszer vannak.

csend

SZÍNÉSZNŐ: Én például most már teljesen üres vagyok. Laza, könnyed, fölszívódott minden félelem, te félsz még?

csend

SZÍNÉSZNŐ: Azt is mondhatnám, hogy magam számára is fölösleges. Érdemtelen. Talán túl sok volt a kudarc, de úgy látszik, ennek is vannak előnyei. Minden mozdulat egy kudarc, minden hang. Most csak itt ülök és érzem, hogy te egyszerre feszültebb leszel, és ami kiköltözik belőlem, átköltözik be-léd, és olyan vagyok, mint vala-mi nagy, üres, rozsdás edény, fél-

redobva. Ez is kudarcs, de legalább van erőm bevallani. Egy hordó. Nem érdekel. Bármit beletölthetsz, kifolyik úgyis, vagy üresen hagy-hatod, hiszen üres, egyre megy. Egyszerűen nem érdekel. Semmi nem érdekel. És ha már ide jutottunk, ha a sors kifürkészhetetlen kegye által ily üresnek és fölöslegesnek érezhetem magam, akkor mi akadályozhat meg abban, hogy bármit megtegyek? És hiába keresel szabályokat, a szabály én vagyok és te magad, az én testem és a te tested, a te ruhád, ahogyan elfedi a testedet és az én ruhám, ahogyan az én testemet fedi, és a hangom, ahogyan így még-is teljesen tisztán fedetlenül ki-jön, jól beszkáláztuk már! és a hallgatás, 'amivel te válaszolni próbálsz, hogy jelezd félelmedet, legalább azt! És erről is miért ne lehetne beszélni? Miért éppen arról kéne hallgatnom, ami nekem a leglényegesebb? Igen, ne félj, valami visszavonhatatlan fog történni most, hiába félsz, mert mért ne csinálhatnék én most egy olyan szabályt, hogy beszélhessek arról, mennyire szeretlek, és te miért ne fogadhatnád el ezt a szabályt?

csend

a következőkben a színész nő nagyon lassan a színész felé fordul, nagyon lassan föl húzza maga alá a lábait, és miközben megállíthatatlanul beszél, szinte észrevétlenül térdelő helyzetbe kerül, majd valami kíméletlenül céltudatos lassúsággal térdén csúszva közelíti meg a színészt, aki mindvégig mozdulatlanul bámul maga elé

SZÍNÉSZNŐ: Most már kimondtam.

csend

SZÍNÉSZNŐ: Kell még valamit mondanom?

csend

SZÍNÉSZNŐ: De miért olyan nehéz újra kimondani, ha újra ki akarom mondani? Nagyon sokszor ki-akarom mondani. Mert most már érzem, hogy mégis félek. Nem tudom, kitől félek, nem téled félek, vagy mitől félhetnék? vagy mi is ez a félelem, mert végeredmény-ben mi történhet? legfeljebb te nem szeretsz, ezt tudom, majd megmondod szépen, hogy nem szeretlek, nagyon sajnálom, nem szeretlek, ordít érted? nem szeretlek ! ismét halkán és akkor egyedül maradok veled, ordít szeretlek! érted? ismét halkán de hiszen eddig is egyedül voltam, és ez se számított. És mégis reszketek tőle, és örülök, hogy azért nem nagyon látszik, hogy reszketek, de mégis reszket mindenem, mert ki akarom mondani, hogy nem, nem értettél félre, jól hallottad, s azt akarom, hogy halljad, azért akarom megismételni még, hogy hall-hasd, állandóan hallja;., míg telje-sen belesüketülsz, hogy nagyon

szeretlek. Egy hülye szó. Így teljesen hülye, hogy szeretlek. De én úgy mondom, hogy szeretlek. Mindent szeretek rajtad, és mindent szeretek benned. Rettenetesen szeretlek, örültem, borzalmasan, reménytelenül, fájdalmasan szeretlek, titkosan szeretlek. És ne akard megérteni. És ne is tiltakozz, mert én sem értem, és nem is kell semmit mondanod. Jó a hallgatásod is. Nem tudok mit csinálni veled. Nem tehetsz róla. Nem tudom kihányani. Ha nem lennél, nem lenne. A bőrömet, a húsomat, a szívemet, a körmeimet kéne kihánynom. Komolyan elképzelttem, hogy kijövök a szájamon. De talán még ez se lenne elég. De szeretem a szenvedést is, pedig nem tudhattam elképzelnem, hogy egyetlen 'emberben egyszer-re ennyi szenvedés van, mert hát ez az egyetlen, amit tőled telje-sen megkaphatok. Ezek is csak szavak. Elmesélem neked, hogyan szenvedek? Téged minden érdekel-ni szokott. Minden pillanatban várlak. Hogy hirtelen megjelenj. Hogy nekem legyél. Mert minden pillanatomban benne vagy. És ezért akkor is várlak, ha megér-kezel. Most is várlak, és ha el-mész, hogy visszajöjj. És ha így ülsz, hogy tegyél egy mozdulatot, egyetlenegy, egészen kicsi mozdulatot. Ami jó. De ha semmit nem teszel, jó az is. Mert akkor legalább tudom, hogy nem tudod elrontani. De ha elrontod, az is csak jó lehet, mert akkor még jobban szenvedek. Néha már azt hiszem, jobban nem lehet, de lehet. Nem tudom így elmesélni. Várlak. Minden jó. Ilyen egyszerű dolog a szenvedésem. Minden nagyon jó. Nagyon, nagyon jó. Meg-tanultam imádkozni. Jó. Ez is jó. A gonoszágodat, az ostobaságodat, a csúfságodat is szeretem, megtanultam ezt is, ez is jó, mert ettől még jobban érezhetem és láthatom, hogy mennyire szép vagy, nem vagy szép, és én szebbet mégse láttam, mennyire okos, mennyire jó, nekem kedves és drága. Szeretlek. Érted ezt? Nem ért-heted, hiszen rólad beszéltek. Bűdös volt a szád. Amikor azt mondtad, lélegezzék mélyeket. Mélyebben már nem tudhattam magamba szívni. Én állandóan rólad be-szélek. És van olyan, amitől nem tud nem undorodni az ember, még akkor is, ha így szeret, ahogyan én szeretlek, de én ezt is szeretem, ettől az undortól most még j abban megszerettelek, mert érezhettem a gyomrod, a gyomrod éreztem, amiből kijött. Az undoromtól kerültem beléd. A gyomrod, ahol valami étel rosszul emésztődik el. Mit ettél? Most már ott is benne vagyok. Néha arra gondolok, hogy én szültelek. Ha láthatnám, hogyan szarsz, azt is szeretném. Szeretném, ha Isten kicserélne minket. Mert semmi nem elég ahhoz, hogy megtanul-j alak.

a színész nagyon lassan feláll, és nagyon lassan hátrálni kezd a színpad mélye felé

a színész nő térdén csúszva követi; de vigyázzunk! ebben nincsen sem-mi megalázkodás! éppen ellenkezőleg, ettől válik egyenessé, magassá, büszkévé

SZÍNÉSZNŐ: Szeretném, ha a testem, ez a sok szükséges hús, csont, bőr és szőr, minden, ami vagyok, egy egészen kicsi ideig a te szagod lehetne. A gyomrod szaga, a szád szaga, a hónaljod szaga, az ágyéköd szaga, a lábszagod. Így szeretlek. Szeretném, ha csak egy egészen kicsit, nem sokáig, csak nagyon kicsit, a mozdulatod lehetnék, nem kívánok sokat, ha csak annyi lehetnék, ahogyan most a kezed a homlokodhoz kapod.

a színész valóban a homlokához kapja a kezét, majd arcát eltakarja a tenyerével, összegörbed, és így hátrál tovább

SZÍNÉSZNŐ: Csak ennyi, és semmi más. Így szeretlek. Vagy szeretnék az ágyéköd lenni, amint az ujjaim, között fölmered lassan és belém hatol, hogy egy pillanatra, egyetlen pillanatra ne én legyek, ki érzi ezt, mert ez oly kevés. Ha én lennék te is. Így szeretlek.

a színész a színpadfenék bal oldali sarka felé hátrál, a színész nő a térdén csúszva követi

SZÍNÉSZNŐ: Őt szeretem, igen. Gyengéden, forrón, kíváncsian szeretem őt, és mulatni is szeretek rajta, mikor mintha békát tartana a gyanútlan tenyér, aztán mégis nagyon büszke ló lesz belőle hirtelen, és én is szeretnék egyszer benned nyargalászni. Nem sokáig, csak amíg átérnék rajtad egy nagy mező túlsó oldalára. És nagy víz lenne ott. És csendesen elúsznánk a nagy vízen. Így szeretlek. Vagy ha csak egy egészen kicsi emléked lehetnék, amint váratlanul eszedbe jutok, az anyád melle lehetnék, egyszer láttad, véletlenül, aztán már el is tűnhetnék nyomtalanul. Visszasüllyednék veled abba a sötétbe, ahol már semmit nem szabad megérinteni. Ha lehetne ezt, szeretnék így szeretni, s hiába is nem lehet, így szeretlek.

SZÍNÉSZ : Ézelítőnek talán elég.

SZÍNÉSZNŐ: Ó, még el se kezdtem. Még semmit nem mondhattam el. Még nem mondhattam el, mennyire szeretlek. Most szavakat fogok keresni rá. És a leghetlenebb szavakat fogom megtalálni. Szeretlek. 'Mert szeretem a hajad, szeretem a meztelen válladat, szeretem a karod szorításában az erőt, szeretem a bőröd színét, és akkor még mindig semmit se mondtam, mert szeretem a hasad, a combodat, a lábad legkisebb ujján a körmöt is, a nyomot, amit vizes talpad a kövön hagy és az ujjlenyomatot, amivel számon tartanak, szeretem a szíved dobogását,

a szuszogásodat, a nedves ágyat, amiben a szemed forog, és minden kicsi részed föl fogom sorol-ni, hogy tudjad, halljad, lássad, érezzed, miként veszem minduntalan sorra őket, ha arra gondolok, és mindig erre gondolok, hogy mennyire szeretlek, és tudni szeretném, miért választottak ki rá, hogy ennyire szeresselek? és ki ez? és miért büntetés ez? és mi volt a vétkem? és hűvösen, szigorúan, mint valami ellenőr, azt próbálom megállapítani, hogy vajon melyik az a részed, amelyik ennyire megbolondított, mert köz-ben persze tudom, bolond vagyok, örült, és az egész csak játék, ez is fölösleges és el fog múlni egyszer, csak hogy nem múlik el, és így kutatok, turkálók benned, lel-tározlak, szétszedem és összerakom, miközben érzem, azt érzem, hogy talán nem is szeretlek, ha erre így képes vagyok, földarabolok, de hiszen ez csak a kétségbeesett küzdelem bennem, mert mit érdekel, hogy milyen vagy, mit érdekel, hogy miként csámpázod ki a cipődet, ha egyszer olyan-nak szeretlek, amilyen vagy, pontosan olyannak, és semmi más nem érdekel. Így szeretlek. Tisztán lát-lak. Ember olyan tisztán még nem látott embert, ahogyan te előttem állsz. S ha csak egy pillanatra megláthatnád e képet, akkor bele-halnál a fájdalomba, amit a látás és az érzés gyönyöre okoz. És nin-csen semmi másom. Meg foglak ölni. Addig foglak mesélni, míg elpusztítalak.

a színész a színpadfenék bal oldali sarkába szorulva, kényszerű módon megáll; a színésznő közvetlenül előtte térdel

SZÍNÉSZNŐ: Mégis a csipőmre tetted a kezéd, ezt ne felejtse el. Hogy mennyire szeretlek, ezt érzed, mégis érzed, bármennyire szeretnéd is elfelejteni, s ezt nem tudhattad tőlem megtagadni. A te-nyered a csipőmre, mégis. De az-tán mégse akartál, emlékezz erre. Mintha már sok lenne neked, hogy most igazán akarsz. Ne felejtse el. Mintha le akarnád győzni az igazi kívánságodat. Elfelejteni. És elfordultál, átfordultál a másik oldaladra, mint aki aludni szeretne már. Emlékezz erre. Csak emlékezz erre is. Elhelyezkedtél az ölemben, a karjaimban, emlékezz erre. Én mindenre emlékezem. Nincsen, nem lehet semmi, amire ennyire emlékezhetek. Még érzi a csipőm a tenyered melegét, a súlyt. Érzi a bőr, a csont. Nem tudom, mi érzi, de minden érzi. Mintha majdnem ott lenne még a tenyér. Ez nem lehet emlék, ha itt vagy. Te nem emlékszel erre? Emlékezz, kérlek. Ha ezt a pillanatot, mikor végre igazán akartál, és megtagadtad tőlem magad, és így is enyém lettél, enyém, enyém! enyém! ha ezt az egyetlen pillanatot, mikor tenyered a csipőm-re simul, éppen mikor rásimul,

ha megértenéd, ha elfogadnád, ha éreznéd, mit érzek akkor, ha magad helyett én lehetnék erre az egyetlen elmúlt mozdulatra, úgy, ahogyan testem melegében tested melegére én emlékezem, akkor nem tudhatnál többé nem szeretni, mert tudnád, hogy mennyire szeretlek, s ezt nem lehetne többé elfelejteni. Így szeretlek.

a színész hirtelen a fal felé fordul, s feje fölé kulcsolt karokkal szorit-ja arcát a falra

SZÍNÉSZNŐ: Nem más a szerelem, emlékezés.
SZÍNÉSZ: Nem emlékszem. Nincsen mire. Hiába próbálkozol.
SZÍNÉSZNŐ: Hiszen hogyan is emlékezhetsz bármire, ha egyszer aludtál. Persze, hiszen aludtál.
SZÍNÉSZ: Most már elég.
SZÍNÉSZNŐ: Tartottalak a karomban, mellemen a hátadat, s valamiért, nem tudom miért, kicsit szégyelltem, hogy a hátad ilyen közvetlenül, ilyen durván, ilyen leplezetlenül érezheti a mellemet.
SZÍNÉSZ: Mondom.
SZÍNÉSZNŐ: És úgy összefonódtam a lábunk, nem tudtam többé, melyik a tiéd, és melyik az enyém, s én mindig fölriadtam arra, hogy elalszol, de nem akartam aludni, mert akkor már nem éreztem volna csak önmagam, ahogy önmagamban összekeveredtünk, csak ezt éreztem volna, én pedig téged, csak téged, egyedül téged szerettelek volna érezni, ahogyan megtagadva magadat tőlem mégis a karomban tartalak, a nyakadon a számat, a számban a bőröd ízét, semmit nem elveszíteni, nem akartam elaludni, éberem akartam tar-tani a nyakadon a számat. Így szeretlek.
SZÍNÉSZ: Én aludtam.
SZÍNÉSZNŐ: Tudom.
SZÍNÉSZ: Nem éreztem semmit.
SZÍNÉSZNŐ: Tudom.
SZÍNÉSZ: És nem is fogok.
SZÍNÉSZNŐ: Tudom.
SZÍNÉSZ: Vannak dolgok, amivel nem lehet játszani.
SZÍNÉSZNŐ: Tudom.
SZÍNÉSZ: Akkor mit akarsz még?
SZÍNÉSZNŐ: El akarom mondani, mennyire szeretlek.
SZÍNÉSZ: Ha nem viszonzom, egy idő után úgyis lehetetlen leszel.

a színésznő hirtelen átkulcsolja a színész lábait

SZÍNÉSZNŐ: Tudom.
SZÍNÉSZ: Nevetségessé tettelek.
SZÍNÉSZNŐ: Tudom.
SZÍNÉSZ: Engedd el a lábamat.
SZÍNÉSZNŐ: Tudom, tudom..
SZÍNÉSZ: Szeretnék elmozdulni innen.
SZÍNÉSZNŐ: Tudom.
SZÍNÉSZ: Csak azért hallgattam mostanáig, hogy egyre nevetségesebb legyél.
SZÍNÉSZNŐ: Tudom.
SZÍNÉSZ: Hogy magad is belásd, ilyen történet nincs, és nem is létezett.

SZÍNÉSZNŐ: Tudom. SZÍNÉSZ: És semmi remény.
SZÍNÉSZNŐ: Tudom.
SZÍNÉSZNŐ: Tudom

SZÍNÉSZ: Jó sokat járattad a szádat, de egyetlen szavad se mondott rólam semmit.

SZÍNÉSZNŐ: Tudom.
SZÍNÉSZ: Mintha egy kiló marha-hüsről beszéltél volna. SZÍNÉSZNŐ: Tudom.

SZÍNÉSZ: Most már igazán eláruhatod, kibe vagy ilyen szerelmes.
SZÍNÉSZNŐ: Beléd.

SZÍNÉSZ: Szeretném, ha elenged-nél.

SZÍNÉSZNŐ: Tudom.
SZÍNÉSZ: Kötöd magad, pedig el kéne ismerned, nem sikerült. SZÍNÉSZNŐ: Tudom.

SZÍNÉSZ: Nem sikerül ez sem.

SZÍNÉSZNŐ: Tudom.

SZÍNÉSZ: De ez aztán sikerül.

SZÍNÉSZNŐ: Tudom.

SZÍNÉSZ: Kénytelen leszek erőszakhoz folyamodni, ha nem engedsz.

SZÍNÉSZNŐ: Tudom.

SZÍNÉSZ: Ezt akarod hát kikényszeríteni.

SZÍNÉSZNŐ: Gyereket szeretnék szülni tőled. Felnevelnék a hasamban. A vérünk is egyetlen körben áramolna. Táplálnálak húsból. Nem lenne sejttem, mely nem lenne tiéd. Kihoználak erre a világra. Tejet adnék neked. A gyereked lehetnék. Ha tíz percet adnál az éjszakából. Még egyszer. SZÍNÉSZ: Nincsen éjszaka.

SZÍNÉSZNŐ: Tudom.

SZÍNÉSZ: Nincsen gyerek, nincsen tej.

Itt vagyunk.

SZÍNÉSZNŐ: Tudom.

SZÍNÉSZ: Nem tudsz történetet csinálni belőle.

SZÍNÉSZNŐ: Tudom.

SZÍNÉSZ: Akkor engedd el a lábamat.

EZAINÉSZNŐ: Nem engedem.

SZÍNÉSZ: Engedd el a lábamat.

SZÍNÉSZNŐ: Nem engedem.

dulakodni kezdenek a színésznő lerántja a lábáról a színészt, ütök, tépik egymást a földön, de ez egy kicsit olyan is, mintha szeretkeznének.

SZÍNÉSZNŐ: Tudtam. sikít Tudom. tudom. ordít Tudtam.

a színész fölpattan, kezében nyitott kés, a színésznő a földön hever nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZ: Megütöttél.

SZÍNÉSZNŐ: Ölj meg inkább.

SZÍNÉSZ: Megütöttél.

SZÍNÉSZNŐ: Imádkozni fogok.

a színész nagy ívben elhajtja a kést, s annak úgy kell a színpadon végigszánkáznia, hogy a lépcsőről lecsúszva, valahol a jobb oldali koporsó előtt állapodjék meg nagyon hosszú csend a színésznő lassan fölül, nézi a kést a színész mozdulatlanul úgy marad, ahogy a kést eldobta

SZÍNÉSZ: Valami nem jó. Nem tudom, mi, valami nem jó. Nem jó,

SZÍNÉSZNŐ: Nagyon megüttöttelek?
SZÍNÉSZ : Nem tudom, mi, de valami nem jó.
SZÍNÉSZNŐ: Igazán nem akartam, de elég nehéz volt elválasztani. Egy pillanatra tényleg gyűlöltelek
SZÍNÉSZ : Felcsillant.
SZÍNÉSZNŐ : Felcsillant.

neveinek

SZÍNÉSZ: Ez a kés se volt jó. Ami-kor eldobtam, az talán jó volt. Nem kellett volna kés.
SZÍNÉSZNŐ: Tényleg szerettelek volna megölni, elég furcsa érzés. Ezért sikerült olyan nagyra. Érez-tél már ilyet? Én még soha.
SZÍNÉSZ : Kerestem a pillanatot, kerestem, melyik lehet a megfelelő, amikor elő kell rántani, de *talán rosszul ítéltem. Nem volt egészen jó. Talán elsziettem.*
SZÍNÉSZNŐ: Jól behúztam neked, mi?
SZÍNÉSZ : Nem tudtad egészen fel-pörgetni te sem.
SZÍNÉSZNŐ: Bele a pofádba. SZÍNÉSZ : Talán nem is volt benne több.
SZÍNÉSZNŐ: Te szemét.
SZÍNÉSZ: Hallgass. Ezt most nem jó hallani.
SZÍNÉSZNŐ: Gyűlöllek. Olyan jó. Gyűlöllek. 'Ne haragudj, de valahogy le kell vehetnem. Bele a pofádba. Zurr.
SZÍNÉSZ : Én viszont ettől, bocsánat, szeretni kezdtelek.
SZÍNÉSZNŐ: Fű, de jó volt, Zurr bele. A végén még belémzúgysz.
SZÍNÉSZ : Nem, csak megszerettelek. Szépen csináltad.
SZÍNÉSZNŐ: Gyűlölni jobb, mint szeretni. Az ember mindent tönk-re tudna tenni maga körül.
SZÍNÉSZ : Kicsit irigyeltetek is.
SZÍNÉSZNŐ: Fölgyújtani. Kitépni, letörni, elrontani. Széttiporni. Igazán verekedhetnénk még egy kicsit. Húzz be egyet. Hogy kinyúl-jak.
SZÍNÉSZ : Gyűlölj még, és akkor neked megyek.
SZÍNÉSZNŐ: Az a baj, hogy most már nem tudlak. Most már múlik. Ez már csak olyan levezetés. Múlóban van szegény. Most már csak emlékezem, hogy milyen jó volt.
SZÍNÉSZ : Kár érte.
SZÍNÉSZNŐ: Én is sajnálom.
SZÍNÉSZ: Kit szeretsz így?
SZÍNÉSZNŐ: Téged.
SZÍNÉSZ : Ezt ne folytasd.
SZÍNÉSZNŐ: Pedig ez az egyetlen, ami folytatható.
SZÍNÉSZ : Most nekem kéne jönnöm.
SZÍNÉSZNŐ: Gyere.
SZÍNÉSZ : De bennem semmi nincs, amit így meg tudnék mozdítani.
SZÍNÉSZNŐ: Gyere, segíts föl.
SZÍNÉSZ : Nem tudok elmozdulni innen. Megint ugyanott vagyunk.
SZÍNÉSZNŐ: Csak néhány lépés az egész
SZÍNÉSZ: Ha lenne egy harmadik, akire mondjuk féltékeny lehetnék. Egy sötét érzés.
SZÍNÉSZNŐ: Képzeljük el.

SZÍNÉSZ: De én csak azt tudom elképzelni, amit látok. Azt meg nem kell elképzelni, hiszen itt van. És itt sajnos nincs semmi.

Csak te vagy. Ha mondjuk szeretnél. Ha bármi igaz lenne abból, amit elmeséltél.
SZÍNÉSZNŐ: Igaz. Semmi más nem lehet igazabb.
SZÍNÉSZ: Vagy ha egyedül lehetnék. Vágyakoznék. Mondjuk ez is egy használható érzés lehetne.
SZÍNÉSZNŐ : Képzeljük el.
SZÍNÉSZ : Látlak.
SZÍNÉSZNŐ: Hunyd be a szemed.
SZÍNÉSZ : Bármikor kinyithatom.
SZÍNÉSZNŐ: Ne gondoldj rá. Semmire ne gondoldj.
SZÍNÉSZNŐ: Kezdjük újra. SZÍNÉSZNŐ: Nincsen mit újra kezdeni.
SZÍNÉSZ: Érzem, erősebb vagy, mert te mégis mindig folytatni tudod. Ezért szerettelek.
SZÍNÉSZNŐ: Egyszerű. Nem gondolok semmire.
SZÍNÉSZ : De most már múlik. Érzem, hogy múlik, s félek, ha elmúlik, akkor megint semmi nem marad.

csend

SZÍNÉSZ: Talán az a baj, hogy látok. Állandóan látom, hogy vagyunk.

csend

SZÍNÉSZ : És nincsen semmi más.

csend

SZÍNÉSZ : Kösd be a szemem.

csend

a színésznő lassan föláll, nadrágjának korcából előhúzza a vörös muszlinsálát, meglobogtatja, kétszer kör-beszalad vele a színpadon, zászló-ként lebegteti, aztán megáll vele a színész háta mögött, és beköti vele a szemét

hosszú csend

SZÍNÉSZNŐ: Most így jó?

csend SZÍNÉSZ

: Jó,

csend

SZÍNÉSZ: Nagyon jó.

csend

SZÍNÉSZ: Jaj, nagyon jó.

csend

SZÍNÉSZ : Semmire nem gondolok.

csend

SZÍNÉSZ : *Végre.*

csend

SZÍNÉSZ : Igaz, ez is egy gondolat.

csend

SZÍNÉSZ : De az előbb mégis volt egy pillanat, mikor nem gondoltam semmire.

csend

SZÍNÉSZ : Ez is egy gondolat. de ezt is el fogom veszíteni.

csend

SZÍNÉSZ: Ne menj el.

csend

SZÍNÉSZ : Szeretném, ha valahogyan segítenél.

csend

a színésznő lábujjheggen körbejárja a színpadot, helyet keres magának, majd a színpad közepén, szembefordulva a közönséggel, leül a lép-csőre, és fáradtan az ölébe engedi, karjával átkulcsolja a fejét

SZÍNÉSZ: Hal vagy?

csend

SZÍNÉSZ : Érzem, hogy itt vagy, de most azt játszod, hogy nem vagy itt.

csend

SZÍNÉSZ: Azért játszod ezt, hogy keresselek. Arra gondolsz, hogy megkeresselek. Megtaláljalak. Biztosan igazad van, ez lenne az egyetlen megoldás.

csend

SZÍNÉSZ : De ez is egy gondolat. Azt gondolom, hogy most ezt gondold. És lehet, hogy semmit se gondolsz.

csend

SZÍNÉSZ : Mát gondolsz?

Csend

SZÍNÉSZ: Jó sötét van.

csend

SZÍNÉSZ: Ha kinyitom a kendő alatt a szemem, nem tudom egészen, akkor is csak piros. Vér.

csend

SZÍNÉSZ: Szép lett volna, ha megöltelek volna. Akkor most vége lenne már.

csend

SZÍNÉSZ : Vagy az is megoldás lehetne, ha egyszer minden gondolatomat kilihegetném magamból. Nekem sem fontosak. És végre nem kéne beszélni arról, ami fontos lehetne.

csend

SZÍNÉSZ : Miért nem válaszolsz
sem mire?

csend

SZÍNÉSZ : Kívánod, hogy keresselek?

csend

SZÍNÉSZ : Erre se válaszol.

csend

*a színész kinyújtja a kezét, elindul,
majd bizonytalanul megáll*

SZÍNÉSZ : De ez is csak egy gondolat,
játék.

*ismét elindul, finoman tapogat a le-
vegőben, s mintha megtalálná az irányt,
megy a színész felé*

SZÍNÉSZ : Végül is színészek vagyunk,
most ezt kell játszanunk.

tapogat a levegőben, megy, megáll

SZÍNÉSZ : Legalább egy szót.

*elindul, s mikor már csaknem el-érné a
színésznőt, az kitér előle*

SZÍNÉSZ : Érezlek, ha nem szólsz is.

*a színész²⁰ó hátrál, a színész vakon
követi*

SZÍNÉSZ : Pontosan érzem, merre
vagy.

*a színésznőnek egyre gyorsabban Mell
hátrálnia, a színész egyre hevesebben
követi, de amikor elérné, a színész
bekuporodik a jobb oldali koporsó mögé*

SZÍNÉSZ : Pontosan érzem.

*a Színész eléri a falat a Színész nő feje
fölött, majd tovább tapogat a falon, s
most már mániákusan tapogat a
színpadfenék felé*

SZÍNÉSZ : Semmi. mást nem érzek
jobban, mint egy testet.

megáll, elbizonytalanodik

SZÍNÉSZ : Milyen nesztelenek a lépteid.

csend

SZÍNÉSZ : És talán ezért is lett be-
lölem színész. Végül is színész va-
gok.

ismét elindul, tapogat

SZÍNÉSZ : Megirt szöveget mondok,
előírt mozdulatokat teszek. Azt
játszom el, hogy nem létezem, mi-
közben vagyok.

*megáll, tapogat, érzi, hogy elvétette az
irányt*

SZÍNÉSZ : Azt játszom el, hogy ezt a
mozdulatot én teszem, ebben a
pillanatban. Azt játszom el, hogy ezt
a mondatot én mondok, eb-
ben a pillanatban. És nem én va-

gok-e, ha kimondom, ha meg-
teszem azt, amit mások képzeltek
rólam el? Ezt a hamisságot játszom
el. És ez is egy gondolat.

*elindul, majd hirtelen visszafordul és
megáll*

SZÍNÉSZ : Mély, nagyon mély gon-
dolat.

csend; nevet

SZÍNÉSZ : Olyan mély, hogy hiába
gondolok bele.

csend

SZÍNÉSZ : És ezt senki más nem en-
gedheti meg magának. Este hét és tíz
között. Csak én.

csend

SZÍNÉSZ : Hány óra van?

csend

SZÍNÉSZ : Van még időnk?

csend

SZÍNÉSZ : Most szeretném, ha nem
kéne megtennem egyetlen előírt,
begyakorolt, kipróbált mozdulatot
sem. Szavakat se. Ha lenne időnk
kitérni. Valami eszembe jutott. Amit
szeretnék rögtön elmesélni.
Tulajdonképpen csak egy szó jutott
eszembe. Semmi más. Egyetlen szó.
Ezt szeretném kimondani. És aztán
azt is érzem, hogy meg foglak találni.
Ha ezt kimondanám.

*a színész nő lábujjhegyen átsuhan a
színpadon, és bebújik a bal oldali ko-
porsó mögé*

SZÍNÉSZ : Mintha az ujjamon érezném
a hajad. És erről eszembe jutott a
szó. Vagy a szótól, mert eszembe
jutott, érzem újra az ujjamon a
hajad. Most eltévedtem, de ez semmit
nem jelent, mert fel fogok lázadni, s
egyszerűen arról fogok mesélni, ami
eszembe jutott. Az a szó. És a szótól
eszem-be jutott valami más. A hajad,
a lejed, mintha a tenyeremben ére-
ném. Talán nem akarom elenged-
ni azt, amit az előbb éreztem irántad.
De azt a szót tulajdonképpen ki kéne
ordítani. Semmi mást nem kéne
tenni, csak ezt az egyetlen szót
kiordítani. Már nem érzem. Mintha
csak akkor érezném a hajad, ha
magam is elhiszem, hogy ki merem
mondani. S így tényleg belekeveredik
a játékba valami, talán nem
szabadna, ami én vagyok. Én. Az én
emlékeimből való. Mint az a szó is.
De egyszerűen nem merem.
Beszéljünk másról. Azt mondod, a
szerelem emlékezés. Emlékezés, meg-
lehet. Hát akkor emlékezzünk.
Képzeld el minket tizenhét évesen.
Ezt a történetet mondom a szó
helyett. Hogy ne kelljen kimondani.
Hogy megmaradjon. Minden

ugyanaz, minden ugyanilyen, és mégis
minden egészen másmilyen, mert
nincsenek rólad emlékeim. Csak az a
szó. A hajad ize.

SZÍNÉSZNŐ : Gondolkodol. Főlöslé-
gesen gondolkodol.

SZÍNÉSZ : Még akkor nincsen egyet-
len begyakorolt mozdulatom, még
nem találtam el akkor a saját hangom
színét sem, ha mis, a kelleténél egy
kicsit hangosabb. De türelem.

SZÍNÉSZNŐ : Gondolkodol. SZÍNÉSZ :

Képzeld el egy üres lakás t. Inkább
mondom a mesét. A konyhátok
asztalán a reggeli maradékait. Hogy
ne kelljen a szót. A poros ablakon
betűző szép októberi napfényt. Nem
merem. Szerda van. 'Nem merem. A
táskánkat, amint az előszobában a
kezünkől kiejtjük. Nem merem
kiordítani. Reggel van, tíz perccel
nyolc után. Vagy kimondani. A
lábunk: alatt fölgűrőd ő szőnyeget.
Ha bennem marad, úgy se jó. Egy le-
járt tánclemezt, a lemezjátszó
duruzsoló némaságát, a vetetlen
ágyat. De nem szabadna elrontani. Az
ágy idegen szagát. Az üresen maradt
lakás idegen homályát.

r r
a színész ismét elindul a színész nő
felé

SZÍNÉSZ : Kinn a fényben a lövéseket.
Ha kimondanám, ez a szó se maradna
meg. A lemez lejárt, azért tettük föl,
hegy ne halljuk, de most újra hallani.
Hol közelebről, hol távolabbról. Ha
nem. mondhatom ki, akkor a
tűdőmben rohad el. És a saját
lélegzetvételünket.

SZÍNÉSZNŐ : Figyelmeztetni szeret-
nélek, hogy gondolkodol.

a színész nő feláll, lábujjhegyen a
szí²⁰ész háta mögé suhan; a színész az
elhangzott hang irányába tapo gat
tovább

SZÍNÉSZ : Ne figyelmeztess semmi-re.
Inkább képzelj el te is a lövéseket a
szép őszi fényben. És a szót.

SZÍNÉSZNŐ : Figyelmeztetni szeret-
nélek, Hogy ezek nem a te emlékeid.

a színész a hang irányába fordul,
elindul, de a színész nő ismét a háta
mögé kerül

SZÍNÉSZ : Mondom, a mi emléke ink.

SZÍNÉSZNŐ : Egyetlen szó se a tiéd,
minden mozdulatot betanultál. Ho-
gyan lehetnének neked emlékeid?

a színész a hang irányába csap, el-
indul, de a színész nő ismét a háta
mögé kerül

SZÍNÉSZ : Mondom, a mi emlékein
ket mondom.

SZÍNÉSZNŐ : Nem sikerült a híres
lázadás! A szó is benned maradt. Az is
csak egy szó. Semmit nem:.. jelent.

a színésznő nevet, a színész a hang irányába fordul, elindul, de a színésznő a háta mögé kerül

SZÍNÉSZ: Mondom, képzelj el a lakás szellőzetlen szagát. ordít A mi emlékeinket mondom, az üres utcákat. Azt a csendet az egész város fölött. ismét halkán A mi emlékeinket, ordít azt. a csendet, ahogyan jött ki a házból, minden házból, minden fából és minden bokorból jött a csend, és jött ki a temetőkből és a hidakból, még a lámpaoszlopok is rettenetes csendet ontottak ki magukból, és ez a töméntelen, az, a mérhetetlen mennyiségű csend megült az ágakon, az égen, de még mindig jött, jött ki ,a sötét kapualjakból, a csatornák nyílásából, és siessünk megjegyezni, hogy ez volt a bűdös csend, a nagy bűdös csend, minden csend ki akart jön-ni, és csendtől lett olyan tiszta az a szerdai ég, s majdnem szétrobbant már a sok csendtől, ami még mindig ki akart jönni, ismét hal-kan de benn maradt. És ebben a csendben lehetett hallani a lövéseket. S úgy álltunk ott abban a csöndben, mintha nekünk kéne ró-la dönten, valamit dönten, ami a legtermészetesebb lehetne. A legtermészetesebb választani. Szeretni. A legtermészetesebb szót. A legtermészetesebb mozdulatot. Valamit, amit már régóta akartunk, s itt volt most a csendben, mintha elérhető lenne, csak ki kéne érte nyújtani a kezünk. Képzeld el azt is, hogy soha nem meretelek megszólítani. Néztél, és én néztelek.

a színész a levegőt tapogatja, mint-ha minden lépés után végre elérni remélné a színésznőt

SZÍNÉSZ: Most már le akarom venni ezt a kendőt. Látni szeretnék.
SZÍNÉSZNŐ: Gondolkodol.

a színész ismét megfordul, s a színésznő ismét a háta mögé kerül

SZÍNÉSZ: Az első kép, amit érdemes volt megőriznem a világról. Te vagy. Mintha attól születtem volna meg, hogy hívtál, s én mentem, s ott álltunk az előszobában a saját döntésünkre bizva, s megfoghattalak. 'Most a szó segít. Segít elmesélni. Érzem a kezemben a fejed, az ujjamon a hajad. Az utcán lóttek, a csendtől kék volt az ég, és soha többé nem éreztünk mindent annyira, mint akkor.

SZÍNÉSZNŐ: Gondolkodol.

a színész megfordul, utána kap, a színésznő a háta mögé kerül

SZÍNÉSZ : Hogy vagyunk.
SZÍNÉSZNŐ: Gondolkodol.

a színész villámgyorsan megfordul, utána kap, de a színésznő ismét ki-tér és a háta mögé kerül

SZÍNÉSZ: Volt a hajad, a szemed, a homlokod, az orrod, és volt a szád. Volt a szád. Mikor becsukódott mögöttünk az ajtó, mintha egy kicsit kicsuktuk volna a lövéseket. De lóttek. Volt a vállad, a melled. A melled. Az öled, a lábád. Ott álltál nekem, kopott piros cipő volt a lábodon. És lóttek. Éppen egymásba lóttek két hosszú, nagyon hosszú sorozatot, nem akart vége szakadni. Aztán megint csend, hirtelen. És egy magányos lövés. Ha akkor összeszorítottam volna a tenyerem, kemény csend maradt volna benne. Minden abból a csendből volt akkor.

SZÍNÉSZNŐ: Gondolkodol.

a színész villámgyorsan megfordul, utána kap, de a színésznő ismét ki-tér, és megint nesztelenül a háta mögé kerül

SZÍNÉSZ: És akkor ott megfogtam, a két tenyerembe fogtam a fejed. Nem akartam. Csak így lett. Talán a fejed fogta magához a tenyeremet. Ott volt a helye. Mindennek volt helye. Gondolkodni nem kellett semmiről. És többet nem tudok erről mondani. A többi a száj dolga volt, a mirigyek dolga talán, a sejtek dolga volt, az ágy dolga, a szagoké, a lövések dolga, a lélegzetünk dolga, s a le-járt lemez.. Akkor minden együtt volt ahhoz, hogy ,legyünk.

SZÍNÉSZNŐ: Gondolkodol.

SZÍNÉSZ: Elájultam akkor, olyan sok volt ez nekem.

SZÍNÉSZNŐ: Gondolkodol.

a színész lassan megfordul, de a színésznő most nem mozdul el a helyéről; a színész két tenyerébe fogja a színésznő fejét

SZÍNÉSZ: Azóta nem tértem magamhoz.

SZÍNÉSZNŐ: Itt vagyok.

SZÍNÉSZ: Nem sikerült. **SZÍNÉSZNŐ:**

Érezheted. Kezedben a fejem.

SZÍNÉSZ: Azóta keresem azt.

SZÍNÉSZNŐ: Én vagyok.

SZÍNÉSZ : Ez nem te vagy.

SZÍNÉSZNŐ: Én vagyok.

SZÍNÉSZ: Erről szól a történetem.

nagyon hosszú csend mozdulatlanul állnak aztán a színésznő a színész mellé-re, a színész a színésznő vállára hajtja a fejét egyre szorosabban ölelik egymást, majd mozdulatlanra merevednek nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZNŐ: Nincsen semmi más.

SZÍNÉSZ : Semmi más. Nincsen semmi más.

nagyon hosszú csend; mozdulatlanok

SZÍNÉSZNŐ: Tényleg volt ilyen szerelmed?

SZÍNÉSZ: Te lettél. **SZÍNÉSZNŐ:**

Nem ismertelek. **SZÍNÉSZ :** És most?

SZÍNÉSZNŐ: Miért?

SZÍNÉSZ: Egy kitalált történet mögött vagyok.

SZÍNÉSZNŐ: Majd bebújok oda, ha megengeded.

SZÍNÉSZ : Szoríts.

nagyon hosszú csend; mozdulatlanok

SZÍNÉSZNŐ : Azt hiszem, már benn vagyok.

SZÍNÉSZ: Még, még beljebb!

csend

SZÍNÉSZNŐ: Már benn vagyok.

SZÍNÉSZ: Még, még beljebb!

csend

SZÍNÉSZNŐ: Már benn vagyok.

SZÍNÉSZ: Most végre jó.

nagyon hosszú csend; mozdulatlanok,

SZÍNÉSZNŐ: Jó.

SZÍNÉSZ: Jó, jó.

SZÍNÉSZNŐ: Jó. Végre jó.

SZÍNÉSZ: Jó, jó, jó.

SZÍNÉSZNŐ: Most végre jó, jó.

SZÍNÉSZ: Jó, jó, jó, jó. **SZÍNÉSZNŐ:**

Most végre jó, jó, jó,

jó.

SZÍNÉSZ: Jó.

nagyon hosszú csend; mozdulatlanok

SZÍNÉSZNŐ: Végre.

SZÍNÉSZ: Most.

SZÍNÉSZNŐ: Jó.

nagyon hosszú csend; mozdulatlanok

SZÍNÉSZ: Jó?

SZÍNÉSZNŐ: Szeretlek.

SZÍNÉSZ: Szeretsz.

SZÍNÉSZNŐ: Igen.

SZÍNÉSZ: Jó.

nagyon hosszú csend; mozdulatlanok

SZÍNÉSZNŐ: Szeretlek.

SZÍNÉSZ : Most már bevallhatom, hogy ebben a kitalált történetben is én vagyok. Az ember kitalál egy történetet, hogy valamit ne kelljen kimondani, és mégis ben-ne van.

SZÍNÉSZNŐ: Én is bevallhatom. Az ember elmondja, mit érez, s úgy tűnik, mintha kitalálta volna. Pedig minden igaz.

nagyon hosszú csend a színész finoman lesodorja a színésznő fejéről a sipkát, ujjait a le-hulló hajba tűrja, a sipka a földre esik a színésznő egyetlen mozdulattal lesodorja a színész szeméről a kötést és a sipkát, ujjait a színész hajába tűrja, sipka és kendő a földre esik két kézzel tartják egymás fejét nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZ: Így hát ketten vagyunk.

SZÍNÉSZNŐ: Látom a szemedben a szemem.

SZÍNÉSZ: És én is így. **SZÍNÉSZNŐ:** Az egyetlen pillanat.

SZÍNÉSZ : Hogy vagyunk.
SZÍNÉSZNŐ: Valódi.
SZÍNÉSZ: Még érzed?
SZÍNÉSZNŐ: Még kitart.
SZÍNÉSZ : És nincsen semmi más.

a színésznő nagyon lassan lecsúsztatja bal kezét a színész vállára, jobb kezével pedig megfogja a színész kezét

SZÍNÉSZNŐ: Akkor talán mégis el tudjuk kezdeni az előadást.
SZÍNÉSZ : Lassan szünetet is kéne tartanunk.
SZÍNÉSZNŐ: És milyen előadást képzelsz a szünet után ? SZÍNÉSZ: Milyet?
SZÍNÉSZNŐ: Gondoltam, tudod.
SZÍNÉSZ : Gondoltam, tudod.

csend

SZÍNÉSZNŐ: Nem tudom.

csend
a színész nagyon lassan a színésznő derekára csúsztatja a jobb kezét

SZÍNÉSZ: Gyönyörű előadást képzelek.
SZÍNÉSZNŐ: Két szerető szív lenne benne.
SZÍNÉSZ : És sok érzelem.

keringőállásba kerültek, s nagyon lassan táncolni is kezdenek zene természetesen nincs, de a betanítást föltétlenül zenével végezzük el, hiszen a táncnak nagyon pontosnak kell lennie, s el kéne kerülni, hogy a mozgást a dialógus ritmizálja a betanításhoz javasolható zene: Carl Marfia von Weber „Aufforderung zum Tanz” című keringője

SZÍNÉSZNŐ: Képzeld el. SZÍNÉSZ : Azt csináljuk. SZÍNÉSZNŐ: Vad érzékiség. SZÍNÉSZ : Sok-sok fölösleges mozdulat.
SZÍNÉSZNŐ: Némi humor. Nem sok.
SZÍNÉSZ : Politikai pikantéria.
SZÍNÉSZNŐ: Álmodok. Föltétlenül.
SZÍNÉSZ: Filozófia. A mélyebbnél is mélyebb értelem. Komolyság.
SZÍNÉSZNŐ: És sok gonoszság. Mocok, gyalázat, gyilkos.
SZÍNÉSZ : Intrika, árulás, finom diplomácia.
SZÍNÉSZNŐ: Ágyúk, kardok, török, méregpohár.
SZÍNÉSZ: Pezsgő.
SZÍNÉSZNŐ: Konyak.
SZÍNÉSZ : Akasztás.
SZÍNÉSZNŐ: Tarkónlövés.
SZÍNÉSZ : Ártatlanság.
SZÍNÉSZNŐ: És tisztaság is. SZÍNÉSZ : Erkölcsei tartás. Etika és morálprédikációk, bőségesen.
SZÍNÉSZNŐ: Szájbarágás.
SZÍNÉSZ : Nagy eszmék, örök hitek. Barátság.
SZÍNÉSZNŐ: És szerelem, szerelem. Szerelem harmadszorra is.
SZÍNÉSZ : Rengeteg mondanivaló.
SZÍNÉSZNŐ: Szó, szó, szó. SZÍNÉSZ: Jól kifőzött rizsa. SZÍNÉSZNŐ: Sóder.
SZÍNÉSZ : Nyomnivaló.

SZÍNÉSZNŐ: Ládalekvárral megízésvitve.
SZÍNÉSZ : Szöveg hátán szöveg.
SZÍNÉSZNŐ: Hogy csússzon. SZÍNÉSZ : Jól elmulatni vele az.

időt.
SZÍNÉSZNŐ : Csak csendet ne !
SZÍNÉSZ : Nehogy eszébe jusson valakinek.
SZÍNÉSZNŐ: A csend. Vagy a szó.
SZÍNÉSZ : Nehogy valaki emlékezni tudjon.
SZÍNÉSZNŐ: Minden szó rögvést kövessen egy másikat.
SZÍNÉSZ : Vagy minden emlék.
SZÍNÉSZNŐ: Takarjon szót a szó.
SZÍNÉSZ : Épp, ahogyan most csináljuk.
SZÍNÉSZNŐ: Ez legyen a bemutató.
SZÍNÉSZ: Emléket fedjen emlék.
SZÍNÉSZNŐ: Csak az a szó ne legyen hallható!
SZÍNÉSZ: Ne tudja senki, hogy azt a szót szeretnénk kimondani.
SZÍNÉSZNŐ: És emlék se maradjon a sok emlékeztéstől.

SZÍNÉSZ: Szeretném kimondani.
SZÍNÉSZNŐ: Mozdulatot pedig takarjon mozdulat.
SZÍNÉSZ : Azt az egyetlen szót kimondani.
SZÍNÉSZNŐ: Harsogja túl a tánc, zene, kábulat, gyönyör.
SZÍNÉSZ: Kiordítani.
SZÍNÉSZNŐ: Gazdagság legyen, selymek, ezüstök, tükrök, bársonyok, divat.
SZÍNÉSZ : Vagy elhallgatni. Ha nem lehet.

SZÍNÉSZNŐ: És csillárok ontsák a fényt, fekete ruhás ősz urak jönjenek a vörös szőnyegen. SZÍNÉSZ : És a némaságba jól be-

burkolom. Csendbe göngyölöm.
SZÍNÉSZNŐ : Fátylak, függönyök, festett városok, gyilkos küzdelem, izgalom, félelem, malackodás, ki-tüntetetés takarja el.
SZÍNÉSZ: Takarja el.
SZÍNÉSZNŐ: Sipok és dobok.
SZÍNÉSZ: Nádi hegedű.
SZÍNÉSZNŐ: Nyom ja el.

egyenletesen és pontosan táncolják körbe a színpadot; nem gyorsítanak és nem lassítanak, újra és újra ugyanazt a kört írja le a tánc

SZÍNÉSZ : És akkor már ki is lelet mondani.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Ha már fölösleges.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ: Hiszen amit akarunk, azt csinálhatunk.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Kimondhatnánk, ha akarnánk.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ: Azt a szót. *csend ;*

egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Csakhogy nem akarjuk.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ : Semmit nem .akarunk.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Nincsen semmink.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ : Elherdáltuk azt is, amink volt.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: És ezért még bánatosak se vagyunk.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ: Vidámak se, ezt se lehet ne mondani, igaz.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Mindenesetre vagyunk.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Egyszerűen. *csend;*

egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Habár némi ügyességgel meg lehetett volna őrizni. még azt a tört, Hogy a biztonság kedvéért legyen.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ : Vagy a vörös kendőt. Jobb időkre.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Vagy a sipkákat.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ : Eső úgyse esik. *csend;*

egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Még szerencse.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ: Az embernek mindig jól végig kell gondolnia a helyzetét. És akkor semmi baj nem lehet.

SZÍNÉSZNŐ: És amennyit veszítettünk, annyit nyertünk is. SZÍNÉSZ : Végül is valamit ki kel-lelt játszsanunk.

SZÍNÉSZNŐ: És legalább játszottunk egy kicsit.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ : Még szerencse. SZÍNÉSZNŐ: Végül is színészek vagyunk, mit tehetnénk.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ : Igaz; így egy kicsit magunk is megkeveredtünk.

SZÍNÉSZNŐ: Összezavarodtunk.
SZÍNÉSZ: Megkegyültünk.
SZÍNÉSZNŐ: Bepörögtünk. SZÍNÉSZ:
Magunk se nagyon tudjuk.
SZÍNÉSZNŐ: Mit érzünk. SZÍNÉSZ:
És főleg mit nem érzünk.
SZÍNÉSZNŐ: Egymás iránt.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ: Így persze már senki nem
hihet nekünk.
SZÍNÉSZNŐ: Minek is higgyen.
SZÍNÉSZ: Csak úgy mondom.
SZÍNÉSZNŐ: Ne törődj velünk.
SZÍNÉSZ: Magunkkal törődhetünk.
SZÍNÉSZNŐ: Mi legalább ketten
vagyunk.
SZÍNÉSZ: Ez legalább biztos.
SZÍNÉSZNŐ: Táncolunk.
SZÍNÉSZ: Végre.
SZÍNÉSZNŐ: Nekem jó.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ: Táncolunk.
SZÍNÉSZNŐ: Vagyunk.
SZÍNÉSZ: Érzünk.
SZÍNÉSZNŐ: Gondolkodunk.
SZÍNÉSZ: Most ezt táncoljuk el.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Hogy ne maradjon
semmi.
SZÍNÉSZ: Semmi a semmit ne fedje.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Hogy hallani lehessen.
SZÍNÉSZ: A csendet végre.
SZÍNÉSZNŐ: Hogy a csendben ki-
mondhassam végre.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ: 'Ne mondd ki.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Mindent kimondhatok.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ: Mindent kimondhatsz.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Bármit megtehetünk.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ: Bármit megtehetsz. *csend;*

egyenletesen táncolnak SZÍNÉSZNŐ:

Nem merem. *csend; egyenletesen*

táncolnak SZÍNÉSZ: Kimondani.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Jól összeszoktunk.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ: Ennyit tehattunk.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Mást semmit.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ: Semmi mást.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Semmihez képest. valami.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ: Sok is.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Nem fogjuk bírni
szusszal.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ: Még mindig valami, ami-
ről le kéne mondani.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Föladni.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ: Hogy érezni lehessen.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Ne mondd kil *csend;*

egyenletesen táncolnak SZÍNÉSZ: A
hiányát.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Hogy nem tudjuk to-
vább rejtegetni.
SZÍNÉSZ: Kibújik a fáradságunk
alól.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ: Pedig jó.
SZÍNÉSZNŐ: Egészen jó.
SZÍNÉSZ: 'Majdnem remek.
csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Táncolunk.
SZÍNÉSZ: Összeszoktunk.
SZÍNÉSZNŐ: Fölhevültünk.
SZÍNÉSZ: Együtt vagyunk.
SZÍNÉSZNŐ: Szép.
csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZ: Elakad a lélegzetünk.
SZÍNÉSZNŐ: Nem tudjuk abbahagy-
ni.
SZÍNÉSZ: Most lehetne elkezdni.

csend; egyenletesen táncolnak

SZÍNÉSZNŐ: Hát akkor kezdjük el.
*hirtelen, lendületet és lépést meg-
szakítva leállnak, kezüket sután le-
engedik, nézik egymást
nagyon hosszú csend
elfordulnak egymástól mindketten
lehajjták a fejüket
hangosan lihegnek
a színész lassan elindul a színpad-
fenék felé*

SZÍNÉSZ: Kifújom magam.

*nagyon hosszú csend
hangosan lihegnek, lélegeznek mikor
lélegzetük valamennyire rendeződött, a
színész körülnéz, lassan elindul a
bal oldali koporsó felé*

SZÍNÉSZNŐ: Nincsen mit elkezdni.
nagyon hosszú csend

*a színész a színpadfenék falához tá-
maszkodik, majd lassan visszafordul s
a földre csúszik
némán ül
a színész a bal oldali koporsóra ül
mindketten némán bámulnak maguk
elé
nagyon hosszú csend
a színész hirtelen föláll, elindul,
nagyon lassan összeszedi a tárgyakat,
a kését, a kendőt, a két sípkát, és a
színpad közepén kis halomba rakja
öket, majd lassan ő is leül a földre*

SZÍNÉSZNŐ: Meggyűjthatnánk, ha
lenne gyufánk.

nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZNŐ: Jelzőtűz lehetne.

nagyon hosszú csend

SZÍNÉSZNŐ: Tűz.

*nagyon hosszú csend
a színész hirtelen fölugrik, előrejön, a
színész fölötte megáll*

SZÍNÉSZ: Búcsú.

*a színész bizonytalanul föláll,
ugyanúgy állnak egymással szemben,
mint az imént
gyorsan, kicsit hisztérikusan, kicsit
érzelmesen átölelik egymást
csend
a színész eltolja magától a színész-nőt,
s a fejével int, hogy az hagyja el a
színpadot
a színész hátrálni kezd, de né-hány
lépés után megáll
a színész a kezével int
a színész hátrál, ám néhány lépés
után megáll*

SZÍNÉSZ: Menj.

*a színész ismét hátrál néhány lé-
pésnyit, megint megáll*

SZÍNÉSZ: Menj.

*a színész ismét hátrál néhány lé-
pésnyit, majd ugyanannyit visszajön,
megáll*

SZÍNÉSZ: Menj, menj.

*a színész lehajjtja a fejét
a színész hátrál, megáll
a színész mozdulatlanul vár
nagyon hosszú csend
a színész felemeli a kezét, aztán
lassan leengedi, és nagyon gyorsan
kihátrál a színpadról; a jobb oldali
takarásban tűnik el
nagyon hosszú csend
a színész nem mozdul*

a színész nő ismét megjelenik a jobb oldali takarásban, megáll a színész mozdulatlanul vár nagyon hosszú csend a színész nő ismét eltűnik nagyon hosszú csend a színész nem mozdul ennek a csendnek az időtartamát éppen úgy, miként az indításnál, a közönség tűrőképességéhez kell igazítanunk, de úgy, hogy a tűrés határon mindenképpen jóval túl legyünk, mondjuk a botrány határán aztán a színész lehajol, egyenként fölemeli a tárgyakat, körülnéz, a tárgyakat a bal oldali koporsóhoz viszi, megint körülnéz, majd gyorsan megemeli a koporsó fedelét, s a tárgyakat egyetlen mozdulattal belőki a koporsóba a koporsó fedelét visszaengedi, körülnéz
nagyon hosszú csend
hangosan fölnevet
ismét fölemeli a koporsó fedelét, belenéz, majd benyúl, és lassan, ügyetlenül, miközben másik kezével a fedelet tartja, fokozatosan kihúzza a koporsóból a színész nőt ábrázoló bábút a bábuba akadva kiszóródnak a tárgyak is
a bábút elengedi, a tárgyakat visszadobálja a koporsóba, leengedi a koporsó fedelét
a bábút hosszú hajánál fogva föl-emeli, a színpad közepére húzza, le-fekteti, fejét a lépcsőre emeli, a végtagokat szépen, gondosan elrendezi
nézi
nagyon hosszú csend
ismét körülnéz, vár, mintha arra várna, hogy a jobb oldali takarásban megjelenhet a színész nő, majd a jobb oldali koporsóhoz megy, fölemeli a fedelét, belenyúl és már gyakorlottan, a hajánál fogva húzza ki a saját bábját a koporsó fedelét visszaengedi, föl-egyenesedik s a bábút hajánál fogva a levegőbe emeli, visszaengedi, megint a levegőbe emeli,
hangosan, durván fölnevet
megrázza a bábút, hangosan nevet, majd hirtelen elengedi és belerúg a 'bábu összecsuplik
nézi
nagyon hosszú csend
visszamegy a bal oldali koporsóhoz, s

miközben fölemeli a fedelét és ki-szedi belőle a tárgyakat, a kést, a kendőt, a két sipkát, egy dalt éne-kei; lásd: Magyar Népzene I. 1 b 7. Qualiton

SZÍNÉSZ: Uccudárom, madárom
Kapuba vár a párom, Kettő vagy három.
Uccudárom, madárom
Kettő vagy három.
Uccudárom, madárom!

a kést, a kendőt, a sipkákat saját bábujához viszi, az egyik sipkát a báb fejére húzza, a kendővel beköti a báb szemét, a bábót rendesen a hátára fekteti, elrendezi végtagjait, majd késsel a kezében a báb feje mögé kerül és leguggol

nézi
nagyon hosszú csend
azután fölemeli a kést, és kétszer egymás után, nagyon gyorsan a báb mellébe szúr

nézi
nagyon hosszú csend
a kést leteszi, a bábót fölemeli, a színész nőt ábrázoló báb mellé húzza, s ugyanúgy elrendezi

nézi
nagyon hosszú csend
majd miközben a másik sipkát a színész nőt ábrázoló báb fejére húzza, leoldozza a kendőt saját bábujára szeméről, s a színész nőt ábrázoló báb szemét köti be vele, ismét, most hangosabban énekel

SZÍNÉSZ:
Heje cucám, a lelki!
Máléliszes a seggi.
Hej, dudájj, ma dudájj,
Hónap mindég aludjál!
Hej, dudájj, ma dudájj,
Hónap mindég aludjál!

felemeli a kést a földről, leguggol, a színész nőt ábrázoló báb feje mögé nézi
azután fölemeli a kést, és kétszer egymás után, nagyon gyorsan a bábu mellébe szúr
mintha elégedetlen lenne az eredménnyel, harmadszor is beleszúr
nézi

nagyon hosszú csend
miközben leveszi a színész nőt ábrázoló bábu fejéről a kendőt, ismét, most egyre halkabban énekel

SZÍNÉSZ :

Hejj, dudájj, ma dudájj,
Hónap mindég aludjál!
Hejj, dudájj, ma dudájj,
Hónap mindég aludjál!

kezében a késsel és a kendővel, fel-áll
nagyon hosszú csend
szorosan becsavarja a kendőbe a kést, s egészen a színpad széléig előrejön a kendőbe csavart kést leteszi a föld-re nézi

nagyon hosszú csend
aztán gyorsan megfordul, visszamegy, s most mindkét bábút egyszerre emelve föl, megpróbálja őket egymáshoz támasztva megállítani

a bábuk egy pillanatra megállnak aztán egymásba rognak
ismét megkísérli őket egymáshoz támasztva fölláztatni, de a bábuk némi ingadozás után megint csak összecsuplanak

leül melléjük a földre, fejét lehajt-ja, térdét a melléig húzza, átkulcsolja, így ringatja magát egy kicsit

aztán lassan megmerevedik

nagyon hosszú csend

fölláll

megragadja a két bábút és a jobb-oldali koporsóhoz húzza őket, le-emeli a koporsó fedelét, s a két bábút gyorsan a koporsóba gyömöszöli, visszateszi a koporsó fedelét

nézi
nagyon hosszú csend

körülnéz

többször körüljárja, bejárja a színpadot, mindent megnéz, megérint, megtapint, ám ez már nem ismerkedés, hanem búcsú

előre jön a bal oldali koporsóhoz, fel-emeli a fedelét, belemászik, lefekszik, s a koporsó fedelét magára engedi

nagyon hosszú csend
a koporsó fedele megemelkedik, a színész kinéz, mintha valamit várna még, egészen kihajol a koporsóból

nagyon hosszú csend
nagyon lassan visszahúzza a fejét, s ismét magára engedi a koporsó fedelét a színpad üres, a fények változatlanok természetesen nem jönnek ki meghajolni